CALVINIST CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

"AND WALK IN LOVE, AS CHRIST ALSO HATH LOVED US." Eph. 5:2

JULY 28th. 1961 - No. 506 - 10 PAGES • P.O. BOX 312, STATION B., HAMILTON, ONT.

16th year of publication
Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Ontario.

Nieuwe Verkiezingen?

Canada heeft in de afgelopen weken goed kunnen merken, dat het een Senaat rijk is. Deze Senaat, die wel iets weg heeft van de Nederlandse Eerste Kamer, heeft in twee opeenvolgende gevallen een ander standpunt ingenomen dan het Kabinet en the House of Commons.

Eerst was daar de door de Senaat verlangde wijziging in de tariefwet, waarvan de Minister President zei, dat aanneming van die wijziging nieuwe verkiezingen zou veroorzaken. In ronde woorden kwam het hier op neer: het Kabinet kon het niet accepteren, indien de Senaat de wijziging zou willen doorvoeren. Zou dit toch gebeuren, dan zou het volk zelf moeten beslissen, hetgeen nieuwe verkiezingen zou betekenen. Minister President voegde er echter aan toe, dat dit "vroeg of laat" zou gebeuren, hetgeen natuurlijk een rekbaar begrip is.

Nu de Senaat heeft zich van het Kabinet gedistancieerd en daarom, indien de Minister President bij zijn uitspraak blijft, kan dit slechts nieuwe verkiezingen betekenen.

Vlak daarop kwam de kwestie Coyne, de goeverneur van de Bank of Canada. Het ging er toen in feite weer om of de Senaat de zijde van het Kabinet zou kiezen. Maar opnieuw zei de Senaat neen.

Wat nu? Het kabinet-Diefenbaker heeft de overgrote meerderheid van de volksvertegenwoordiging in The House of Commons achter zich. Of de meerderheid bij nieuwe verkiezingen weer zo sterk zou zijn, is momenteel moeilijk te voorspellen. De Liberal Party zal zich geducht roeren in een nieuwe verkiezingscampagne. Maar behoudens deze grote tegenstander moet rekening worden gehouden met de nu nog naamloze "New Party" wier standpunt echter niet zo onduidelijk is. Deze innige samenwerking van de oude socialistische partij met een aantal radicale unions geeft voldoende grond om te weten, dat dit een socialistische partij is. Afgezien nog van de vraag of alle union-members voor deze partij zullen stemmen, schijnt het wel zeker te zijn dat geld voor propaganda wel uit die hoek te verwachten is. Hetgeen op zichzelf reeds een geducht gevaar voor de huidige regeringspartij vormt.

Maar afgezien daarvan, is het niet vreemd, dat de regering wat schroomvallig tegenover nieuwe verkiezingen staat. Want een meerderheid in The House of Commons betekent nog helemaal niet een meerderheid in de Senaat. Deze Senaat bestaat uit 102 leden uit de verschillende provincies van Canada. Deze leden worden echter niet gekozen, maar benoemd voor hun leven door de Goeverneur Generaal. Is men er eenmaal in, dan blijft men zitten tot zijn dood.

De samenstelling van de huidige Senaat is in merendeel Liberaal. Doorgaans merkt men daar niet zoveel van, maar het Kabinet-Diefenbaker heeft 't nu onmiskenbaar gemerkt. Vandaar dat Minister President Diefenbaker deze Senaat veranderen wil. Omdat de leden benoemd zijn voor hun leven, kan deze "reform" niet plaats vinden door een aantal naar huis te zenden en anderen te benoemen. De enige mogelijkheid is — en dit staat Mr. Diefenbaker dan ook voor de geest — om een leeftijdsgrens in te voeren. Indien het een wet zou worden dat leden van de Senaat op 75 jarige leeftijd hun ambt moeten neerleggen, dan zou dit betekenen, dat op dit moment 28 Liberalen en 3 Conservatieven zouden moeten heengaan. Daarin ligt een mogelijkheid voor de Conservatieven, omdat de "Governor in Council" niet benoemt, dan na overleg met de regering. En het spreekt vanzelf, dat een Conservatieve regering voor de vervulling van vacante zetels geen tegenstanders zal voordragen.

Momenteel bestaat de Senaat uit 72 Liberalen, 25 Conservatieven, twee onafhankelijken en een onafhankelijke Liberaal. Verder zijn er twee vacatures.

Wat zijn deze mensen? Adviseurs van de Kroon? Dan zou tegen een benoeming voor het leven of tot de 75 jarige leeftijd niet veel bezwaar in te brengen zijn, hoewel de omvang (102 leden) nogal omvangrijk is voor een adviserend lichaam. Of zijn zij vertegenwoordigers van het volk? Maar dan is een benoeming voor langere tijd toch moeilijk te rijmen met de functie van een volksvertegenwoordiger. Dan blijft een lid maar zitten, zonder dat hij zich de vertegenwoordiger van het volk behoeft te gevoelen. Theoretisch bestaat de mogelijkheid dat men op 30-jarige leeftijd reeds wordt benoemd, zodat men ook bij de grens van 75 jaar nog geruime tijd zitting hebben kan.

Zodra er nieuwe verkiezingen komen, mag men er zeker van zijn dat de Conservatieve Partij het punt, de reformatie van de Senaat, als een punt in de verkiezingspropaganda zal gebruiken.

Doch hoe de situatie zich ook verder zal ontwikkelen, of de nieuwe verkiezingen nu "vroeg of laat" komen, er blijft iets zeer onbevredigends over. Het is misschien wel goed, dat we ons realizeren in welke positie wij ons bevinden. Er is nog steeds geen politieke partij in dit land, die een behoorlijk program van beginselen presenteert. Waarschijnlijk zal de "New Party" dit gaan doen, maar we weten nu al wel, dat dit program sterk socialistisch getint zal zijn. Natuurlijk, degenen die Canadees staatsburger zijn, zullen van hun recht om te stemmen gebruik willen maken. Maar het zal toch wel verbazend moeilijk zijn om de keus te maken, want ondanks alle beloften en alle propaganda speeches, is er niets wat ook maar het begin heeft van **christelijke** politiek. Er is nog heel wat werk te doen, om de gedachte van een dergelijke politiek ingang te doen vinden.

D.F.

ZEEHONDENASIEL

Directeur Gerrit de Haan van het Texelse natuur-historisch museum krijgt de laatste tijd vele jongen moederloze zeehondjes aangeboden. Het museum heeft nu al de zorg over tien jonge robben, die verscheidene keren per dag de fles moeten hebben. De dieren krijgen allengs vaster voedsel en ten slotte vis. Op den duur moet de zeehonden geleerd worden zelf in de vrije natuur jacht op levende vis te maken. De verzorging van de robben kost veel geld. Al draagt een natuurvriend weleens eens iets bij, het financiele vraagstuk is hiermede nog lang niet opgelost. De heer de Haan hoopt zijn werk echter te kunnen voortzetten.
Foto: Ook Mevrouw de Haan heeft het maar druk met de kleine zeehonden.

Over Voorlichting gesproken

Het "Fries Dagblad" heeft in Nederland een zeer goede naam. Wij kunnen dit zelfs nog wat uitbreiden en zeggen, dat dit blad nog steeds hoog staat aangeschreven bij verscheidene onzer lezers, ook al zijn zij reeds vele jaren in Canada. Wij wagen ons niet aan een schatting, maar het zou ons niet verwonderen, indien deze krant ook in Canada nog een goed aantal abonnees had.

Daarom temeer vinden wij het jammer, dat kortgeleden in "Fries Dagblad" een vraaggesprek is gepubliceerd, waarin voor mensen die het niet weten een onvolledig en daarom ongunstig beeld van Canada wordt gegeven, in het bijzonder van de nieuw-Canadezen uit Nederland. Een onzer abonnees was zo vriendelijk ons het blad toe te sturen.

Er is al eens eerder over de voorlichting geklaagd, ook in ons blad. Dit betrof dan niet alleen de voorlichting, die men op de officiele bureaux in Nederland gaf, maar evenzeer de rapporten die men te horen kreeg van mensen, die een reisje naar Canada hadden gemaakt. Het is nu eenmaal niet mogelijk om een getrouw en betrouwbaar beeld te geven van een land, indien men daar een blauwe Maandag heeft vertoefd. Om een land te kennen, moet men er een behoorlijke tijd gewoond hebben. Verschillende gasten van Canada hebben zich bij hun terugkeer in Nederland daaraan bezondigd.

Het vraaggesprek in Fries Dagblad betrof echter iemand, die hier reeds geruime tijd had gewoond, langer dan de meesten van ons. De betreffende persoon was hier al in 1948 gekomen, heeft in het begin — zoals ieder ander — moeilijke jaren doorgemaakt, maar kon na verloop van tijd toch een eigen farm kopen. Deze heeft hij twee jaar geleden van de hand gedaan en nu "renteniert" hij in Canada in dienst van zijn schoonzoon, die een reisbureau heeft.

Een immigrant dus, die het blijkbaar niet slecht heeft gemaakt. Zo zijn er meer. Er zijn ook anderen. Er zijn er ook, die na vele jaren van tegenslag nog niet kunnen zeggen, dat zij economisch hier iets hebben bereikt. En dat ligt lang niet altijd aan de immigrant zelf.

Maar nu komt de vergelijking met Nederland, dat in het vraaggesprek de "welvaartstaat" wordt genoemd.

Wij nemen nu even een stukje uit het verslag over:

"Op de welvaart in Nederland raken de immigranten, die jarenlang van huis zijn geweest, niet uitgekeken. Er is wat dat betreft heel wat veranderd en Nederland steekt momenteel in verschillende opzichten gunstig af bij Canada, destijds "het land van belofte".

Hier volop werkgelegenheid gedurende het gehele jaar en een schreeuwend gebrek aan arbeidskrachten. Daar, vooral 's winters vrij veel werkeloosheid. Er wordt in Nederland met geld gesmeten. De mensen doen en laten wat ze willen. "Als er meer vrijheid was, zou ik hier op 't ogenblik meer kunnen verdienen dan in Canada". (Met dit laatste heeft de immigrant dan de kippen- en varkenshouderij op het oog, waarvan hij tijdens zijn verblijf in Nederland zeer gunstige **resultaten zag.)**

Of dit dan niet waar is? Wij geloven het zonder reserve. Maar het moet er meteen bijgezegd: de vergelijking is op zijn zachts uitgedrukt erg eenzijdig. Heel erg. Om te beginnen wordt in de aanvang van het vraaggesprek gezegd, dat de boot, waarmede de bezoekende immigrant naar Nederland ging, "tjokvol emigranten" zat, die een trip naar het oude moederland gingen maken, plus de familieleden van de in Canada en Amerika wonende immigranten, die hier een bezoek hebben gebracht. Er zijn meer van deze boten, plus de vliegtuigen. Er zijn naast degenen, die het hier niet zo best hebben, blijkbaar dan toch nogal wat mensen, die zo'n snoepreisje kunnen bekostigen. Ook al doe je dit op afbetaling, het geld moet er dan toch maar komen.

Inmiddels is de immigrant, met wien "Fries Dagblad" dit vraaggesprek had, al weer terug in Canada, ondanks Nederland's welvaart.

Maar genoeg over de welvaart. Daar horen we allemaal veel over. En laten we er meteen maar bijzeggen, dat het in sommige gevallen wel eens moeilijk is te verwerken. Dan komen die vragen: "Hebben we wel goed gedaan te emigreren?" of zelfs "Hadden we het wel mógen doen?". Nog niet zo lang geleden heeft onze medewerkster "Saskia" daarover behartigenswaardige dingen gezegd in haar rubriek "Onder de Schemerlamp".

Eén opmerking trof ons in dit vraaggesprek. De immigrant zei, dat hij in Nederland met kippen en varkens meer kon verdienen op 't ogenblik, dan in Canada, **als er meer vrijheid was.** Ja, we hebben hier de vrijheid nog. Als je wat wilt gaan beginnen, ga dan gerust je gang, niemand staat je in de weg. Wat dit betreft biedt Canada nog mogelijkheden en is het nog steeds uitdagend voor mensen met ondernemingsgeest.

Maar wij hadden eerlijk gezegd in een blad als "Fries Dagblad" nog wel iets anders verwacht. De lezers van het blad zullen naar

(Vervolg op pag. 2)

Vacantie

Vacantietijd — en met verlangen
ziet oud en jong uit naar de tijd
dat men, geheel van werk bevrijd
het volle vrij-zijn zal ontvangen —
*
de school gesloten en de kind'ren
zij voelen zich zo heerlijk vrij,
geen schoollokaal is er meer bij,
geen lessen die hun dan meer hind'ren —
*
de carren suizen langs de wegen
afstanden worden afgelegd;
maar menigeen die later zegt:
wat ik gezien heb, dat viel tegen —
*
het was vacantie, dus geen werken,
maar als ik alles overdenk
en aan vrij-zijn de aandacht schenk,
dan zal ik later toch bemerken —
*
het was vacantie, maar de dagen
van vrij-zijn en verlangd geluk,
die waren eig'lijk wel zo druk
dan de niet-vrij-zijn dagen vragen —
— — — — — — — — — — — — — —
vacantie hebben is geen kunst
en ieder die het waarlijk kan,
is vrij en rust, geniet, ja dan;
vacantie houden is een kunst.

V.

Over Voorlichting

(Vervolg van pag. 1)

we hopen toch ook wel belang stellen in de moeilijkheden en mogelijkheden, in de ontwikkeling en zegeningen, die niet direct onder de rubriek "economie" vallen. Misschien is het wat moeilijk om daarover een vraaggesprek op te zetten, want eigenlijk moet je er in zitten, om dit te kunnen aanvoelen. Maar dat er met geen woord wordt gerept over de ontwikkeling van het christelijke leven in Canada heeft ons van "Fries Dagblad" toch wel wat teleurgesteld.

Neen, de regering zorgt hier niet zo goed voor ons, als de Nederlandse regering dat doet voor haar onderdanen. Voor de christelijke scholen wordt geen cent subsidie gegeven, maar in vrijwel alle provincies moeten onze mensen wel meehelpen het openbare onderwijs in stand te houden, ook al gaat er geen enkel kind van hen naar de openbare school. Voor de christelijke scholen is geen inspectie beschikbaar en is de staatskas gesloten. Niettemin zijn er in tien jaar tijd ongeveer dertig splinternieuwe christelijke scholen gebouwd. Hetzelfde gaat gebeuren met het middelbaar onderwijs. Er is al een begin: de eerste christelijke "high school" heeft reeds twee schooljaren achter de rug. Voor hoger onderwijs gaat de geschiedenis van de V.U. zich hier herhalen. Ach, natuurlijk, daar heeft men in Nederland niet zo'n weet van. Maar heeft men er ook geen belangstelling voor?

Wij hier in Canada volgen met belangstelling de kerkbouw acties in Nederland. Maar in Canada, waar tien jaar geleden slechts hier en daar een kerk was waar onze mensen zich thuis voelden, is het aantal immigranten kerken tot over de honderd gestegen. Het vraagt niet veel verbeeldingskracht om te schatten wat dit aan geld vraagt voor kerk- en pastorie-bouw.

De evangelisatie dringt overal onweerstaanbaar naar voren. Men voelt het, wij zijn hier niet gekomen om als een groepje Nederlanders bij elkaar te zitten; wij moeten datgene wat wij meekregen uit Nederland hier verder brengen. Niet alleen als kerk, maar ook daarbuiten. Dit vraagt niet alleen geldelijke offers. Het gaat eigenlijk helemaal niet om de offers, geldelijk of geestelijk. Canada is uitdagend voor iedereen, die zich in dienst van Christus weet.

Dat in de tijd, dat de Nederlanders hier in Canada zijn, een grote ontwikkeling heeft plaats gehad is helemaal geen reden om zich op de borst te slaan. Maar als wij onze broeders en zusters in Nederland een kijk op Canada willen geven — en de pers heeft daarin een zeer grote taak — dan behoeft de vergelijking tussen onze beide landen in economische zin gerust niet verzwegen te worden. Maar naar ons gevoelen komt dit niet op de eerste plaats.

Er is voor de christen-immigrant hier een enorm terrein open. Hoe kunnen wij onze christelijke overtuiging indragen in het publieke leven zonder dat dit als "import" wordt gebrandmerkt? Hoe kunnen wij invloed op de politiek van het land kunnen uitoefenen? Hoe kunnen wij onze aanwezigheid voelbaar maken in arbeidsvraagstukken? Hoe kunnen wij actief zijn in het werk van christelijke barmhartigheid? Hoe kunnen wij onze christelijke leiders kweken ook buiten de kerk? Kortom, hoe kunnen wij ons aandeel bijdragen in de ontwikkeling van een christelijke cultuur? Vragen. Vragen! Maar ze zijn voor de man en voor de vrouw die God liefheeft evenzovele inspiraties om "te vergeten hetgeen achter is en te strekken naar hetgeen vóór is". Deze taak schept liefde voor dit land, ook al moeten we het economisch momenteel tegenover Nederland afleggen.

D.F.

VRIJE SCHOLEN

door J. W. F. Uitvlugt, B.A.,Ed.

Nu zou ik deze serie voorlopig wel willen besluiten met enkele gedachten te geven over de organizatie en het beheer van een onderwijssysteem zoals ik dat heb voorgesteld. Het zou misschien wel ideaal zijn als al onze mensen actieve lidmaten zouden zijn van een heel grote "school vereniging". Stel je voor wat een vergadering dat zou worden als al die lidmaten trouw opkwamen om de belangen van het onderwijs te bespreken! Geweldig! Horen en zien zou je vergaan. Wat zou het lang duren voor men tot eenparige besluiten kon raken.

Daarbij komt onmiddelijk de vraag, die ook door Mr. Westerman, gedaan werd, "Wat te doen met al die mensen die eigenlijk niet tot "onze kerkelijke kring behoren?" Het antwoord: "Als wij die mensen toelaten tot lidmaatschap in volle rechten, dan komen we onmiddelijk voor het probleem te staan dat we water in onze Calvinistische wijn zullen moeten doen. Dan zal er gecompromiteerd moeten worden. Daar is geen ontkomen aan. En dat moet juist niet gebeuren. Dat moet voorkomen worden. En dat kan voorkomen worden. Maar dan moeten we stokstijf op ons stuk staan en zorgen dat het beheer van de school (scholen) totaal in onze eigen handen blijft.

Nu heb ik al vaak gehoord dat er sommigen van onze eigen mensen zijn die menen dat je met zo'n houding "de schooldeuren dicht klapt voor de neus van alle buitenstaanders". Dit is echter niet het geval. Je houdt alleen maar het recht aan jezelf om de deuren dicht te houden voor hen die ons zouden dwingen om water in de wijn te doen. We moeten gerust aannemen dat dat geen verlies kan zijn. Ongewenste elementen moeten er uit gehouden worden. Als er dan Christenen zijn van andere kerkelijke richtingen die hun kinderen bij ons op school willen doen, dan moeten zij er op rekenen dat het onderwijs op onvervalst Calvinistische leest geschoeid is. Kunnen zij het daar niet mee eens zijn, dan is het beter dat zij zich op een afstand houden. Wij, ouders, en onderwijzers, en allen die iets met het beheer van de school en met het onderwijs te doen hebben, moeten nooit, ook maar in het minst, beknot worden in onze vrijheid om zo volkomen mogelijk Calvinistisch te zijn. Laat ik er bij voegen dat dit niet betekent dat wij altijd en overal en de hele dag door met onze Calvinistische trompetten moeten schetteren in de oren van hen die van buiten tot ons willen komen. Ik hoop dat deze verklaring eigenlijk overbodig is. Ik hoop dat u wel weet wat ik ermee bedoel: "dat wij Calvinistisch mogen zijn".

Als nu een grote vereniging zo onhandelbaar blijkt te zijn als de Spaanse Armada in 1588, wat kunnen we dan doen? Zullen we voor elk "departement" van het onderwijs een aparte, zelfstandige vereniging oprichten, elk met zijn eigen bestuur? Eén vereniging voor Speciaal Onderwijs, één voor Gewoon Lager Onderwijs, één voor Vak Ondewijs, één voor Uitgebreid (of Voortgezet) Onderwijs, en nog één voor Hoger Onderwijs? Het schijnt dat dat voor velen de beste weg schijnt te zijn. Immers, zodra men begint te denken aan een High School, begint men gewoonlijk plannen te maken voor een aparte High School society.

Dit is niet noodzakelijk, en niet de beste weg. Hoewel een High School een groter terrein zal bestrijken dan een Lagere School, is het heus wel doenlijk dat dezelfde Vereniging voor beide blijft zorgen, en dat het beheer van beide in handen blijft van een Bestuur. Waarom? Omdat, zodra je twee verenigingen hebt, elk met eigen bestuur, en elk ongeveer hetzelfde terrein bestrijkende, dan zal het gebeuren dat deze twee verenigingen tegen elkaar in gaan werken, vooral waar het op het inzamelen van de nodige gelden aankomt. Let wel, ik ga er van uit dat ons volk nu degelijk de Verbonds eis verstaat en de plichten aanvaardt. Dan is het beter een vereniging, desnoods met een ietwat aangevuld Bestuur, te hebben die al het onderwijs beheert. In zulk een uitgebreid Bestuur zal dan gewerkt worden met "committees" en de verschillende committees nemen elk een deel van het werk voor hun rekening. Deze committees moeten niet meer macht hebben dan het geven van recommendaties, terwijl het Bestuur als geheel de uitvoerende macht in handen houdt.

Zullen we er dan op moeten werken om een zo groot mogelijke School Vereniging tot stand te brengen? Ja, en Neen. De kracht van een vereniging ligt niet zozeer in een groot leden-tal maar méér in het karakter en in standvastigheid van de principiele overtuiging van de actieve lidmaten. In een grote vereniging is het beter dat het terrein verdeeld wordt in kleinere afdelingen en dat elke afdeling door één of enkele lidmaten vertegenwoordigd wordt. Het komt er voornamelijk op aan dat men onderling vertrouwen heeft. Dit vertrouwen kan en moet gekweekt worden; het komt zo maar niet als een paddestoel uit de grond rijzen. Ook hier is het Verbonds besef weer de bodem waarin dit vertrouwen kan groeien.

Zo krijgt men een lichaam die men "Board of Governors" kan noemen, terwijl men uit, of naast deze Board, een Executive Committee kan benoëmen of verkiezen. Het kan wenselijk zijn dat men uit, of naast deze Executive Commitee nog een kleinere groep selecteert om, met de School Hoofden samen een soort Dagelijks Bestuur te vormen.

Als wij onze taak kunnen zien, en willen aanvaarden, dan zal de belofte door God aan Zijn Vriend Abraham gedaan ook nog door middel van ons in vervulling gaan, (Gen. 12:3; 18:18; 27:29; 26:4; 28:4) het steeds weer herhaalde: "In u zullen de geslachten der aarde gezegend worden". God maakt Zijn woord waar.

BEREIKT DE NEDERLANDSE WELVAART ZIJN TOP?

Het ziet er naar uit dat de ontwikkeling in Nederland niet zodanig meer is, als men de laatste jaren gewend was. Op handelsgebied overtrof gedurende het 1e kwartaal 1961 de import de export met 20%, vergeleken met 11% in het 3e en 4e kwartaal van 1960.

In totaal werd in het 1e kwartaal van 1961 door Nederland voor f 280 millioen méér aan goederen ingevoerd dan in het 1e kwartaal van 1960.

Het nadelig verschil in de handelsbalans met West-Duitsland was in het 4e kwartaal van 1960 f 42 millioen, maar in het 1e kwartaal van 1961 steeg dit tekort tot f 210 millioen.

De goud- en devjezenvoorraad van de Nederlandse Bank verminderde gedurende het 1e kwartaal van 1961 met f 264 millioen, terwijl de deviezenreserves van de deviezenbanken daalden met f 195 millioen.

Verschillende grote bedrijven rapporteerden over het 1e kwartaal 1961 lagere winsten in vergelijking met 1960; o.a. Philips daalde tot f 169 millioen in vergelijking met f 192 millioen in 1e kwartaal 1960; KLM een verlies van 18 millioen tegen f 7.5 millioen in 1e kwartaal 1960; AKU's winst daalde van f 8.2 millioen in 4e kwartaal 1960 tot f 5.5 in 1e kwartaal 1961.

Op korte termijn behoeven deze cijfers nog niet verontrustend te zijn. Niettemin kunnen zij er op wijzen dat de welvaart zijn top heeft bereikt.

De Engelse economie is al enige tijd over de top heen, met als gevolg dat door de Engelse regering drastische bezuinigingsmaatregelen moesten worden genomen.

Een echte lekkere
zware SHAG
van HOLLANDSE origine!

SOLE CANADIAN AGENTS
VAN'S IMPORTING LIMITED
BOX 826, HAMILTON, ONT.

JOHN SAKES
Uw Hollandse Kapper
Voorheen Stoney Creek op Hwy. 8.
Nu Hwy. 8 West van Grimsby.
Hoek Oaks Road, ½ mijl ten O. van Slesser's Motors, Mountain zijde.
100% Service Tel. WH 5-2520

VAN LEEUWEN, BORTH & CO.
Certified Public Accountants
112 Bond Street
TORONTO, ONT.
EM 6-4147

ROMANTISCHE CANO'S - ROEIBOTEN VOOR FAMILIES
HUUR BOTEN
NU BESCHIKBAAR
CENTRE ISLAND
Walfoods Limited - Toronto

For all your
BOOKS
PRINTING
MIMEOGRAPHING
RECORDS
to
Speelman's Bookhouse
10 Golfdown Dr.
Rexdale (Ont. CH 9-6662

Gebruik dezelfde tandpasta als Uw familie in Holland.
Gebruik de beste Hollandse tandpasta.
IVOROL
Imp. Van's Importing Ltd., P.O. Box 826, Hamilton, Ont. NE 4-8614

Ons Reisprogramma naar Holland
voor de komende winter is klaar.
Zonder enige verplichting zenden wij U op aanvraag een volledig overzicht van de verschillende reismogelijkheden en speciale kortingen, zowel per boot als per vliegtuig.
Ook kunt U volledige inlichtingen krijgen aan onze stand op het Choir Festival te Elora op 7 Augustus a.s., zowel voor Uw eigen reis als voor overkomst van familie uit Holland.
KOOPS TRAVEL SERVICE
HET GROOTSTE NEDERLANDSE REISBUREAU IN CANADA
BOX 307 - 543 BRANT STREET - BURLINGTON
Open Maandag tot Vrijdag tot 9 uur, Zaterdags tot 6 uur.
Telefoon Burlington: NE 4-1813; Toronto WAlnut 2-6413.
Voor spoedgevallen 's nachts en Zondags: NElson 4-8464.

CALVINIST-CONTACT
DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY
P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
Phone LI 5-4636 and LI 5-4023

Calvinist-Contact is published Friday every week.
Closing date: Saturday before date of issue.
Subscription price: $ 4.00 per year.

Published by Guardian Publishing Co. Ltd., Hamilton, Ont., on behalf of the Calvinist-Contact Publishing Association.

Executive Committee: Rev. Jac. Geuzebroek (President), Rev. A. H. Venema (Secretary), Rev. J. Van Harmelen, and D. Farenhorst.
In charge of editorial matters: D. Farenhorst.

Associate Editors: Rev. A. De Jager, Rev. F. Guillaume, Rev. K. Hart, Dave Valstar, Rev. H. Van Andel, Rev. T. C. Van Kooten.

Department Editors: Rev. J. Ehlers, Rev. D. N. Habermehl, Mrs. T. Van Ameyde, Rita Van Westenbrugge, Mrs. A. Wagenaar.

Contributors: A. Bisschop, C. Bijlenga, Rev. J. De Jong, Rev. John Gritter, Rev. A. B. C. Hofland, W. C. Homburg, Rev. N. B. Knoppers, Rev. Dr. R. Kooistra, Rev. H. W. Kroeze, Rev. J. Kuntz, Rev. J. Overduin, Rev. A. Persenaire, Dr. L. Praamsma, Wm. R. Rang, Rev. A. W. Schaafsma, Rev. D. J. Scholten, Prof. Mr. L. W. G. Scholten (The Netherlands), Rev. Dr. P. Schrotenboer, Rev. Dr. G. J. Spykman, Rev. L. Tamminga, J. W. F. Uitvlugt, Rev. A. J. J. Vanden Pol, Mr. J. VanderVliet, Mr. D Van Leeuwen, C.P.A., Tjits Veenstra (The Netherlands), Rev. H. A. Venema, Mr. L. Verbeek, A. Verdun, P.Eng., Rev. J. Vriend, Rev. M. Vrieze, and others.

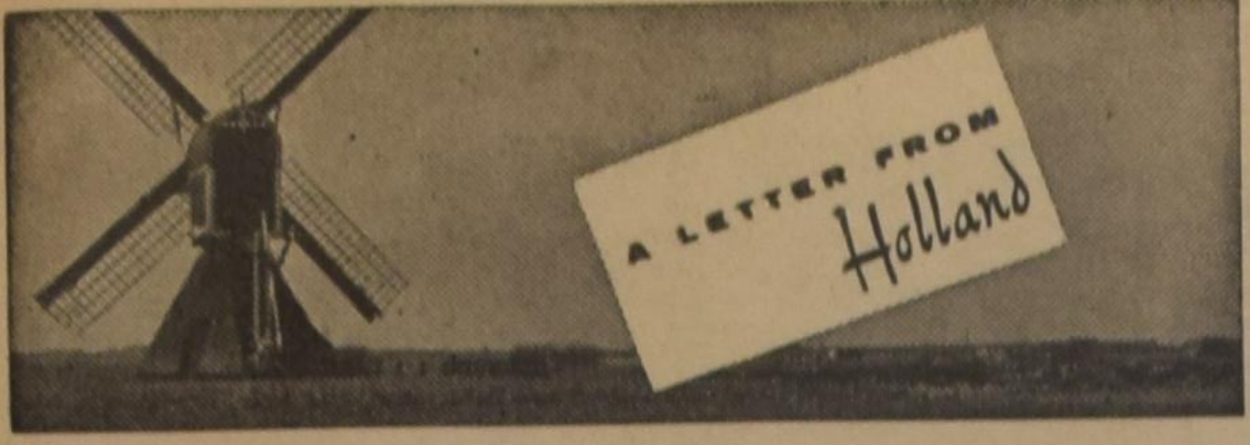

door Mej. Tjits Veenstra

De vorige week ben ik in twee dagen van Zeist naar Norg in Noord Drente gefietst. Iedereen heeft mij natuurlijk voor gek verklaard. Maar toen ik weg ging, was het stralend weer en ik had alles voor de wind. Het is een prachtige tocht geworden. 's Morgens om kwart voor acht ben ik vertrokken. Eerst naar Scherpenzeel, toen langs een smalle straatweg met heel weinig verkeer dwars door de bossen en korenvelden naar Barneveld. Via Voorthuizen bereikte ik de grote verkeersweg Amersfoort-Apeldoorn. Het was er erg druk, maar het fietspad is een stuk hoger dan de weg, zodat je gewoon over de daken van de personenauto's heen kon kijken. In de buurt van Oud-Millingen moest ik links af, via Garderen en het Uddelermeer naar Elspeet. De weg ging dwars door de hei over een berg van ongeveer 30 meter. Vlak voor Elspeet heb ik een uur in de hei gelegen om mijn brood te eten en uit te rusten. Daarna ging het verder: Nunspeet, Zuiderzeestraatweg, Elburg. Daar heb ik thee zitten drinken op het marktpleintje. Het was er leuk met kleurige stoeltjes en watersportliefhebbers in zeilkleding. Elburg is bezig een watersportcentrum te worden, het ligt nu aan het Veluwemeer en je kunt er op de dijk langs de nieuwe polder komen en daarover fietsen naar Harderwijk. Het Veluwemeer wordt erg mooi. Langs de kant van de Veluwe zijn strandjes gemaakt, aan de overkant langs de dijk kun je kamperen, maar daar is het nogal diep.

Vanuit Elburg wilde ik naar Zalk, daar moet je volgens mijn kaart met een pont over de IJsel kunnen. Die kaart bleek echter verouderd, zodat ik heel wat omwegen heb moeten maken om in dat Zalk te komen. Het was niet erg, het IJseldal is er heel mooi, korenvelden, smalle weggetjes, oude boerderijtjes op wierden, en zo rustig, het is kennelijk nog niet door toeristen ontdekt. Eindelijk kwam ik dan bij de IJsel in Zalk. Er was een klokkestoeltje en ik moest een grote scheepsbel luiden. Toen maakte zich van de overkant een roeibootje los. Er zat een oude veerbaas in met een blauwe kiel en een zwart petje. Hij hees mijn fiets in de ijzeren boot en begon me over te roeien. Midden op de IJsel voer een rijnaak, en deed onze boot afschuwelijk schommelen. De schipper greep mijn fiets, anders was hij zo het water ingekieperd. Daarna ging het dwars over naar Genemuiden. Wat is dat een oud stadje, met kleine huisjes die nog maar net overeind staan en smalle straatjes. Ik heb er geen enkel hotel kunnen ontdekken, wel grote bergen riet en biezen voor de traditionele Genemuider matten. Hoe moe ik was, ik moest noodgedwongen wel met de voorpont over het Zwartewater naar Zwartsluis.

Ik streek neer in het eerste het beste hotel "De Roskam", kamer met ontbijt zes gulden. Er zat een gezin paling te eten in de eetzaal, uit de gesprekken maakte ik op, dat men per motorjacht een tocht door Nederland maakte.

De volgende morgen ontdekte ik een prachtig fietspad van Zwartsluis naar Giethoorn: eerst door een rietveld, toen langs een breed kanaal met hengelaars, de reigers en kieviten vonden me niet de moeite waard om bang voor te zijn en bleven me rustig na zitten kijken, ten slotte stond er midden in dat waterland een hotelletje met wat huizen er om heen. Daar hield de weg opeens op. De hotelier zei, dat ik maar met mijn fietsbel moest rinkelen. Ik deed het. Uit een huisje aan de overkant kwam een oud mannetje. Hij trok een pontje voor 1 persoon met fiets aan een kabel door het water en bracht me naar de overkant voor één dubbeltje. Daar liep het pad verder met rechts het water en links oude huisjes en om de vijftig meter een vlonder in het pad. Ten slotte kwam ik op de grote weg uit. De tocht bleef prettig tot Frederiksoord. Daar begon het te regenen en dat is het blijven doen tot ik om half vijf als een verzopen kat in het zomerhuisje van mijn ouders in Norg aan kwam. Mijn vader schudde zijn wijze hoofd, mijn moeder joeg me naar de slaapkamer om droge kleren aan te trekken en duwde me daarna een kop gloeiende thee en een stuk koek met boter in de handen.

Het was nog niet zo druk in het bos. Er staan veel zomerhuisjes. Norg is prachtig, afwisselend bos, hei, bouw- en weiland. Er zijn veel reeën, die zijn trouwens overal in ons land. Verder is er een meeuwenkolonie. Het dorp zelf heeft een mooie brink met allemaal echt Drentse boerderijen.

Eigenlijk is het jammer, dat ik niet een week later naar Norg ben gegaan. Dinsdag heeft de koningin Drente bezocht. Ze is in Roden geweest, dat ligt er vlak bij, en in Assen heeft ze het jeugdpark bezocht, waar de kinderen in trapauto'tjes mogen rijden en er zo de verkeersregels leren. De koningin heeft een trapauto'tje met het nummer van de auto van Prins Bernhard cadeau gekregen. Bij Terhorsterzand zou ze een rijwielpad bekijken. Ze vond het zo mooi, dat ze het pad wel eens wilde proberen. Rijkswaterstaat haalde haastig fietsen bij rijwielhandelaren in Beilen en toen heeft de Koningin met haar hele gevolg een fietstochtje van drie kilometer gemaakt. Toen ze weer in de auto wilde stappen, bleek er een band van de auto lek. De wegenwacht uit Pesse werd gebeld en die heeft er een andere omgelegd. In zijn dagrapport staat "Band op koninklijke auto omgezet."

Prinses Beatrix is aan de universiteit te Leiden geslaagd voor het doctoraal examen vrije studierichting in de juridische faculteit, zij mag zich dus nu doctoranda noemen. Koningin Juliana en de prinsessen Margriet en Irene waren aanwezig bij de uitslag en zijn met de gelukkige Beatrix meegegaan naar het gebouw van de V.V.S.L. aan de Rapenburg. De volgende morgen heeft prinses Beatrix haar jaargenoten ontvangen in Huis ten Bosch in Den Haag. Ze gaat eerst met het koninklijk gezin naar Italië voor vakantie. In 1962 komt haar eigen kasteel Drakenstein in Lage Vuursche klaar, tot zo lang blijft ze in paleis Soestdijk wonen.

Prins Bernhard kon niet bij de uitslag van het examen zijn. Hij was die dag in Leeuwarden bij de jaarlijkse schietcompetitie voor luchtmachtploegen van de Navolanden. Na afloop heeft hij de prijzen uitgereikt.

De prins is een week later, op zaterdag 15 juli met prinses Beatrix naar het internationale concours hippique te Stadskanaal geweest. Ze zijn per helicopter weer naar huis gegaan. Dat concours bestond uit wedstrijden voor de internationale kampioenschappen van landelijke ruiters. Frankrijk heeft er de eerste prijs gewonnen, Nederland de tweede met hetzelfde aantal strafpunten als Frankrijk maar een iets mindere tijd. Duitsland was derde, Zwitserland 4de, Oostenrijk 5de en Denemarken zesde.

In het individuele klassement werd de Fransman Brochier eerste en de Nederlander H. van der Wal met Radjah tweede.

Onze prinsessen worden groot. Margriet is nu ook al achttien en zij zal aanwezig zijn bij de opening van de Staten-Generaal op Prinsjesdag. Er zullen dan dus 3 prinsessen zijn, dat wordt met de koningin en de prins 5 personen. Er kunnen maar 4 mensen in de Gouden Koets. Er moet dus een extra rijtuig bij komen, vermoedelijk blijft Prinses Beatrix in de Gouden Koets mee rijden en gaan Irene en Margriet in de volgkoets. Bovendien is er een koninklijke zetel te weinig in de Ridderzaal. Die wordt nu gemaakt door de beeldhouwer C. R. van Gorcum te Den Haag. Hij is al 79 jaar, maar een van de weinige vaklieden die dit preciesiewerk nog kan leveren. De stoel moet precies zo worden als de vier andere.

Op woensdag 12 juli is ons land geteisterd door noodweer met een windhoos die in drie minuten een spoor van vernieling over het hele land heeft getrokken, er zijn vijf doden, veel gewonden en voor honderdduizenden guldens schade. Het ergst was het in de omgeving van Rotterdam. Daar sloegen twee kranen door de wind op hol, botsten na dertig meter over de rails te zijn gevlogen tegen de buffers en sloegen om, één kwam op het dak van een fabriek terecht en sloeg er dwars door heen, 2 arbeiders gedood. De ander ramde op de werf van Verolme twee kleinere kranen, een man die daar werkte gedood. De machinisten die in de kranen zaten, werden slechts licht gewond. Ook in Rijswijk bij Den Haag sloeg een torenkraan om. Verder zijn er daken van huizen gerukt in Berkenwoude, bomen over de electrische tramlijnen in de grote steden, bomen over de wegen op de Veluwe, roeibootjes met hengelaars omgeslagen, 2 schepen op de Waterweg tegen elkaar gebotst, enz. Ik was nog in Norg, ook in Drente was schade, de lucht werd om vijf uur 's middags opeens loodgrijs en het was zo donker, dat wij de lamp op moesten steken. De kranten schreven over een "Borculoachtige lucht".

Na dat noodweer is het weer nog steeds zo van streek, all dagen regen, harde wind en temperaturen tot 17 graden maximum. Arme vakantiegangers!

De staatssecretaris van economische zaken, de KVP-er dr. G. M. J. Veldkamp is de opvolger van mr. dr. Van Rooy geworden en tot minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid benoemd. Staatssecretaris Roolvink blijft belast met het loonbeleid.

Minister Luns is weer beter, hij was op 14 juni in de vergadering van de Tweede Kamer in elkaar gezakt en heeft rust moeten houden.

De besprekingen van de V.S. over landingsrechten voor de KLM in Los Angeles zijn na 2 maanden onderhandelen mislukt.

De derde Technische Hogeschool van ons land komt in Enschede.

De Eerste Kamer heeft het wetsontwerp op de afbetaling aangenomen, voortaan moet minstens 20% van de koopsom contant worden betaald.

De bekende Edese pianobouwer J. J. Rippen heeft in Ierland een nieuwe fabriek geopend.

Vraagt Uw leverancier

Luycks

- Augurken
- Uitjes
- Mosterd in potjes
- Mosterd in tubes
- Azijn
- Piccalilly

IMPORTED BIJ:

The Holland Food Co.

(MELLEGERS' IMPORT)
WESTON, ONT.

ON YOUR WAY

" . . . . . . but hallow ye the Sabbath day . . . . "
Jeremiah 17:22b

The summer months of vacation time are upon us. Each year more and more people take to the road to enjoy their vacations. This involves not only being away from their homes but also being away from their churches — and the supervision of the office bearers of that home church. This of course does not mean that we cannot worship away from our home church Many churches in "vacation land" stand ready to welcome vacationers to their services. However the tendency to neglect worship of the Lord on His Day is indeed great. The "camping and roughing it" type of vacations which are becoming more and more popular each year bring people away from centres of civilization and away from the throngs who enter the churches on Sunday. What a temptation this poses, to forget the Day and to forget the occasion!

Jeremiah is often criticized for bringing up the matter of Lord's Day observance when he does. In fact one finds commentators who really doubt whether the prophet means what he says in this whole passage which deals with the hallowing of the Sabbath Day. Others merely circumvent these words by indicating that they do not belong. They say, "Jeremiah never said this", and so they make of this portion of the Scriptures, material for a footnote. Thereby they say, "it really is not so important", or, "it does not belong". Typical of our world today isn't it? One can't help but hear the many today who say, "Lord's Day Observance does not belong to our age . . . . . . we cannot let it interfere with our vacation fun". Yet here we have fallacious reasoning. Jeremiah is not trying to interfere with our relaxation and rest, but rather to encourage it. Notice that he is concerned about the very thing which people criticise in him. He is concerned about rest. He says, "neither carry forth a burden out of your houses on the Sabbath day, neither do ye any work". Is that not a prescription for rest and relaxation? Then he follows that instruction with these words, " . . . . but hallow ye the Sabbath Day". One of the best commentators on Sabbath observance has this to say about it, " . . . . that I rest from my evil works, let the Lord work in me by His Holy Spirit . . . . . . ". Rest is not then merely a physical thing but above all something spiritual . . . . that I rest from my sin, that I give the Spirit opportunity "burn" sin out of my life. God has given us a marvellous prescription for that kind of rest. The prescription is this: that we go to God's house regularly to hear His Word and let the admonition of that Word war against our sins and our sinful desires.

We need that kind of admonition in order to enjoy real rest and relaxation. We cannot expect cures for our physical ills when we do not follow the doctor's instructions but seek rather to implement our own cures, much less can we expect relaxation and rest when we do not heed the advice of the "Physician of Souls" and do not make use of the Word which He prescribes for us. Neglect not the God-given means for Rest — the preaching of the Word — especially not on your vacation!

J. W. Postma

Voor

Boeken

raadpleegt
BOOK AND MAGAZINE CENTRE
Anton Lammers
36 Longwood Rd. North.
Hamilton, Ont.

PRINSES IRENE NAAR MEXICO VERTROKKEN

H.K.H. Prinses Irene is Woensdag 12 Juli met een DC-8 van de KLM van Schiphol naar New York vertrokken. Van deze stad is zij doorgereisd naar Mexico voor een vakantie van zes weken. De Prinses werd door de gehele koninklijke familie uitgeleide gedaan.

A SERIAL FOR BOYS AND GIRLS

THE GUN

by John Vriesinga

(12)

"You mean you will not tell your Father right away?" Tom asked hopefully.

Dan nodded: "Yes, we'll go there first together and then we'll call dad, okay?"

"Oh, boy, I like that" Tom shouted. "I really like that, Dan! You're a good fellow," and saying that, he slapped Dan on the shoulder.

Dan just grinned. There was something in him that told him it was not right, *not to tell Dad immediately*. Then he wanted to be good friends with Tom again, he liked to do him a favour and, he felt sort of proud that he could show Tom that gun. After all, he had found it . . . . .

They had reached the farm now, and Dad was coming out of the woodshed. When Dan looked at his Father he knew that it was *not right*, not to tell him *now*, but he had told Tom already and he had promised to keep quiet.

"Hello, there boys! You've got the tree already, have you?"

"Yes Father!"

Tom just nodded.

"Looks like a real nice tree", Father said. "I hope you didn't forget to bring the saw back?"

"The saw?" For a moment Dan didn't seem to realize what his Father was referring to.

"How stupid of me, ... of us", said Dan, "we left the saw back there"

Tom just grinned.

"Oh, well, we'll have to get it this afternoon" Dan said, quickly thinking to himself: "That'll work out just dandy, we'll have a good excuse to go back to the pond right after dinner."

☆

"What if Joe Miggins comes back this afternoon?" Tom said, when they walked back in a great hurry.

"Oh, he won't, at least I don't think he will", Dan answered. They walked so fast that it seemed as if they ran. Father and Mother had not asked a thing, and, of course, they hadn't said anything, either.

"You don't suppose he has come to take it away already, do you?"

"Oh, no, he wouldn't do that! He's just hiding it out there, you know!"

They reached the swamp and cut straight toward the place where Dan knew the hole was, Dan leading, of course.

They came across the spot where he had cut the tree and pointed at the saw, still lying in the snow, but they did not stop. Dan straggled through the bushes, and Tom followed close behind.

Then they stood by the large groundhog hole.

Dan stooped down, took hold of the barrel and pulled the gun out again. He showed it to Tom, who stood speechless.

For a while they said nothing, they just stood there looking at the gun. This was really something!

"He is a poacher, that's what he is", Tom whispered.

"What is that, a poacher?" Dan wanted to know.

"That's a guy who goes hunting in somebody else's field or without a permit or something like that", Tom answered.

"Do you think it's loaded?" Dan asked.

"I don't know", Tom said, but he handled the gun so carefully as if he was afraid that it would go off and hit him.

"Too bad, there aren't any rabbits around, then you could try it", Dan said.

Tom handed the gun back to him, and said: "Here, you try it, but don't shoot at me". He laughed a little

Dan laughed too, when he took the gun. He said: "Let's put it back in there and call my Dad *now*, okay?"

Tom nodded. He too did not seem to feel very comfortable. He said: "Yea, you put it back in there, and then we'll tell your Dad".

Dan took the heavy gun out of Tom's hands and carefully put it back in the hole.

Then Tom kneeled down too and put his hand in the hole. He groped around a bit and then he too drew something out. It was a small bag and in it were several hard things. When he opened it he pulled out a knife and a handful of cartridges and showed them to the amazed Dan.

"Was that in there too Tom? Where did you find that?"

"That's the bullets for the gun. Twenty two's, that's what they are", Tom whispered. "My Dad has them, too".

"Boy, if the police find out about this, he's going to get it!" Dan said.

"Let's go home and tell your Dad, eh?"

"Yea, let's go Tom, you put the bag back in the hole. The boys were very silent now. They did not speak about it, but in their imagination they saw the police catching Joe Miggins already, and taking him to jail. It was as if they did it themselves, and they had a funny feeling in their legs, the same feeling they sometimes had when they expected a severe punishment from their Fathers.

Before they left, Tom wanted to have one more peek at the gun, so while he put the bag back in, he took hold of the barrel and pulled it out a little ways.

"Don't, Tom, let's be gone now", Dan whispered.

"Yea, just one minute, Dan!"

Then . . . . they almost froze to the ground, and looked at each other, frightened. For they heard the "thump, thump" of someone, carefully walking toward them.

"Put that gun back!" Dan whispered.

Tom pushed the barrel back and looked around.

(To be continued)

HET T.D.
DUBBEL
REKENINGEN PLAN

DE TWEELEDIGE
BEHANDELING
VOOR
ZIEKE FINANCIEN

Ofschoon de *werkelijke genezing* voor zieke, zieke, zieke financien een gezond verstand is, gebruiken vele verstandige lieden een recept genaamd het "Twin Account Plan" om de situatie te verhelpen.

Fundamenteel is het Twin Account Plan precies wat de naam aangeeft. Het zijn twee verschillende rekeningen, een Savings Account en een Personal Chequing Account. Deze werken hand in hand om Uw financien op peil te houden. Hier volgt hoe dat gedaan wordt:

Zodra U deze twee rekeningen geopend hebt geeft U eenvoudig aan het percentage van Uw inkomen benodigd voor de betalingen van Uw rekeningen als deposito voor Uw *Personal Chequing Account*. Een goede manier om dit gedeelte vast te stellen is om al Uw opkomende verplichtingen zoals huur, verzekeringen, etc. over de periode van een jaar op te tellen. Vervolgens deelt U dit getal door het aantal salarisuitkeringen over dezelfde periode. De verkregen uitkomst vertegenwoordigt het bedrag dat U elke betaaldag dient te storten. Als U eenmaal dit schema hebt vastgesteld dan behoeft U alleen maar Uw rekeningen per cheque te betalen. Op deze wijze is er altijd voldoende op Uw rekening om aan Uw verplichtingen te voldoen.

Nadat U voor Uw dagelijkse uitgaven hebt gezorgd gaat U het overblijvende gedeelte van Uw jaarlijks inkomen na. Een gedeelte daarvan kan worden besteed voor zakgeld voor kleine uitgaven doch een behoorlijke portie kan op elke betaaldag opzij worden gelegd voor regelmatige, systematische stortingen op Uw rente dragende Savings Account. Is dat niet eenvoudig? Een rekening om Uw rekeningen te betalen . . . . . . en een andere om een droom op te bouwen.

Voordat U een calculatie maakt over het te storten bedrag op elk van de rekeningen maakt U een praatje met de Directeur van het dichtstbijzijnde filiaal van de Toronto-Dominion. Hij zal met genoegen helpen om voor U een verstandig systeem op te zetten.

Ons convenient Twin Account Plan is slechts een der vele nuttige en efficiente diensten die de *mensen* van "The Bank" U kunnen aanbieden. Brengt spoedig een bezoek aan het dichtstbijzijnde filiaal. U zult spoedig ervaren . . . . . . hoezeer

Mensen het verschil maken bij

THE TORONTO-DOMINION BANK

DE BANK DIE VOORUIT ZIET

VEEL DEUGT HIER NIET

De heer Christoffel Braamhamer is overdag eerste-assistent-van-de chief manager-van-een-van-de-grootste-fabrieken-van-Canada.

Des avonds en op vrije dagen is hij werkzaam als textiel-importeur (eerste klas).

De heer C. Braamhamer, eerste assistent enz. enz. en importeur van Hollandse textiel, kwam op een avond een schort bezorgen, die Katrien lang geleden had besteld en die eindelijk op een der schepen van de Nederlandse koopvaardijvloot naar Canada was vervoerd. Het was een buitengewoon mooie schort. Dergelijke bonte modellen met degelijke banden treft men in Canadese winkels niet aan. Daar weet men hier niet van. Wanneer een Canadese vrouw zo'n dun plastic ding voor heeft, denkt ze reeds, dat ze het uniform van de nijvere huisvrouw draagt. Ach, wat oppervlakkig, wat typisch Canadees om te denken dat zo'n voorhangseltje een schort is! En dan te denken, dat onze immigrantenvrouwen — vooral de jonge — veelal die Canadese plasticschortjes reeds zonder blikken of blozen dragen! Ach, wat een vervlakking! Wat een cultuurwegsmijting! Laten we de feiten toch niet verdoezelen: Het schort Canada aan goede schorten! Jammer, maar waar. Men heeft hier van schorten geen kaas gegeten . . . .

Bovenstaande ontboezeming is vrucht van de onderwijzing van de heer C. Braamhamer, eerste assistent, importeur, etcetera. Zoals gezegd, kwam hij een schort bezorgen. Toen de koopwaar was gekeurd en betaald, bleef hij zitten voor een bakje koffie.

(— U drinkt zeker wel een kopje koffie mee, Mr. Braamhamer?

— Heel graag, mevrouw Dof, als het tenminste geen instant is . . .)

In afwachting van het bruine vocht, vingen wij een gesprek aan. Met gefronste wenkbrouwen en dreigende blik vroeg de schortenman me, of het me nog al beviel in Canada. Ik voelde nattigheid, en om de vrede te bewaren en terechtwijzigingen te voorkomen, antwoordde ik, dat het nogal ging en dat we niet klagen mochten, hoewel hier natuurlijk niets volmaakt was.

Dit antwoord bleek niet bevredigend te zijn. De gast lachte grimmig en sprak honend: — Ik hoor het al wel weer. U bent ook een van de velen, die zich voorpraten, dat Canada een goed land is. Ach, meneer, wat praat U toch?! U behoort toch niet bepaald bij de jongere garde, die zo hopeloos vervlakt is en dit kwade land met huid en haar geslikt heeft. U kon toch beter weten! . . . . . Ja, graag suiker en room in de koffie, mevrouw Dof, van beide een beetje; ik moet aan mijn lijn denken . . . . .

— Toch wel een bewijs, dat u het hier goed hebt, kon ik niet nalaten af te schieten.

— Mister, ik bedoel mijnheer Dof, antwoordde onze textielleverancier koel en gereserveerd, — als ik in Canada dik word, dan is het van opgekropte ergenis.

Dit klonk ernstig en indrukwekkend, weshalve ik zweeg en de prater liet praten. Hij verklaarde, dat Holland benevens alle landen die bij de Euromarkt waren aangesloten, in letterlijk alle opzichten boven Canada uitstak.

IMMIGRANTEN-

MIJMERINGEN

— Neemt U nu maar eens alleen textiel. Hier hebt u een hemdje van Nederlandse kwaliteit, sprak de heer Braamhamer, als een goochelaar een wit geval uit zijn zwarte koffer te voorschijn halend. — Ziet u, de kwaliteit straalt u tegen. Met dit fijngeweven produkt gaat men voor zijn plezier in zijn hemd staan. En zo is het nu overal mee, noem maar op . . . . . .

Enthousiast ging hij verder. Er scheen geen eind aan het betoog te komen. Het kwam hier op neer — och, ik had het reeds zo vaak gehoord — dat goede en ontwikkelde en niet oppervlakkige Nederlanders nooit zouden aarden in Canada, omdat het een minderwaardig land was. De regering wist niet, wat regeren was, en van economie had niemand verstand. Nu had men de dollar weer laten kelderen, alsof dat iets zou helpen. Ze moesten de vroegere Nederlandse minister Lieftinck maar eens raadplegen. Die zou wel raad weten met de Canadese economie. Maar helpers had men in Ottawa niet nodig. Men wist het daar wel, ha, ha . . . . . En dan dat afbetalingssysteem! Je reiste chantage! Diefstal en anders niets. Als je het niet had, moest je niet kopen. Maar hier kocht men maar.

Voort kwamen bekwame krachten nooit aan bod, als ze immigranten waren. In alle bescheidenheid wilde Christoffel Braamhamer het wel weet hebben, dat hij in Holland onderdirecteur bij een van de grootste textielfabrieken was geweest en dat hij het zeker tot president van de firma gebracht zou hebben, indien hij in een onzalige opwelling niet had besloten, zijn enorme capaciteiten aan het jonge en onervaren Canada aan te bieden. En nu zat hij met de gebakken peren. O, zeker, hij had een beste baan met uitstekende promotiekansen en een iegelijk behandelde hem met eerbied en ontzag, maar bevredigend was het niet, nee, lang niet.

Van het terrein van het maatschappelijk leven ging hij thans over op kerkelijk gebied. Hij zag afval en verwatering alom. Dan was het in Holland heel wat anders en veel beter! Daar was men nog één-en-al toewijding en devotie. Maar hier? De Canadese kerken waren niks, en de Hollandse ook niet, want die probeerden Canadees te doen, hetwelk hetzelfde betekende als vervlakking . . . . .

De public school was niks en de christelijke school ook niks . . . . .

— Wat hebt U daar heerlijke koek, Mevrouw Dof, — zeker zelf gebakken naar Hollands recept? Dat doet mij denken aan het minderwaardige Canadese voedsel . . . En voort stroomde Braamhamer weer op de felle maalstroom van vernietigende critiek. Van het eten hier deugde niets. Ook hierin kwam de cultuurarmoede van het land uit . . . . . .

Van gezelligheid wisten de Canadezen ook niet veel: smakeloze wandversiering zonder enige fantasie, kale kamers en vloekende kleuren . . . . . .

Zo ging het eenzijdig gesprek door, tot de sombere gast met schrik ontdekte, dat het al over tien was en haastig de edele benen nam, ons in diepe wanhoop en vol bange vragen achterlatend.

— Tot ziens, mevrouw, meneer, tot ziens dan maar weer, en sterkte met alles.

— Tot ziens, mompelden we verslagen . . . . . .

Dat we elkaar zo spoedig zouden terugzien en in zulke ongewone omstandigheden, hadden we niet kunnen vermoeden.

Onze dominee was met vacantie. Ik had beloofd, om bij ernstige ziekte en andere zeer bijzondere omstandigheden de bezoeken van de dominee over te nemen. Dit had onze herder en leraar ook aan broeder Braamhamer verteld, die daarop had geantwoord, dat hij bezoek van Mol op prijs zou stellen. Onze textielmagnaat was namelijk in zulke omstandigheden verzeild geraakt, dat hij aanspraak kon maken op bijzondere zorg van de kant van de kerk.

Braamhamer zat gevangen. In een Canadese gevangenis. Voor de duur van acht maanden. Dat was zo gegaan — volgens zijn zeggen—: Hoewel hij uitstekende promotiekansen had in het bedrijf waar hij assistent enz. enz. was, had hij besloten, om zich op korte termijn helemaal aan de textiel te gaan wijden. Hiervoor had hij geld nodig. Geld was niet voorhanden. Toen had hij maar wat geld van het bedrijf geleend, zonder er om te vragen. In zijn hoge positie kon hij dat gemakkelijk doen. Niemand moest denken, dat hij een dief was. Hij had alleen maar geleend en had thuis in zijn bureau getekende schuldbekentenissen liggen. Op een zeer ongunstig ogenblik waren evenwel de accountants op komen dagen, pietluttige, preciese mannetjes, pennelikkers zonder enige fantasie. Die hadden een tekort van \$1875.— ontdekt, het nauwkeurige bedrag van de lening. Nogmaals, de schuldbekentenissen lagen in het bureau.

Maar daar hield de Canadese rechter geen rekening mee. — Ha, dacht men, —daar heb je weer zo'n indringer van een immigrant! Laten we hem treffen! Laten we zijn geluk verwoesten; misschien raken we hem dan wel kwijt! De verdediger had met de rechter en de aanklager onder één hoedje gespeeld, en met elkaar had men het klaargespeeld, om hem de nor in te draaien voor acht maanden. Dat noemde men recht in Canada! Wat een land! Gelukkig, dat ondanks alle misère zijn geweten rustig was voor God en mensen; hij had immers alleen maar geleend . . . . .

Uitvoerig vertelde Braamhamer mij dit alles in de beklemmende omgeving van de gevangenis. Ik vroeg hem naar zijn vrouw. Kinderen hebben ze niet. O, zijn vrouw. Die had het nogal lakoniek opgevat. Ze had gezegd: — Christoffel, ik ga terug naar Holland, en als jij je tijd uitgezeten hebt en de immigrantenvervolging over is, kom je me maar achterna.

Zijn vrouw lag nu wel ergens op het dek van een oceanliner in haar badpak te zonnen. Een best mens! Een goede kameraad!

Der gewoonte getrouw praatte Braamhamer maar door. Hij kreeg het ook over de dominee, die hem had opgezocht en met hem had willen spreken over zonde en tucht, schuldbelijdenis en vergeving. Maar hij had tegen dominee gezegd, dat hij geen bijzondere schuld had, en dat het hem alleen speet, dat hij de lening op deze wijze had willen sluiten. Lening was en bleef het! Verder sprak hij zijn mening uit, dat je nooit teveel moet inzitten over zonde en schuld. Jezus heeft toch betaald, of niet soms? Nu dan, waar zouden we nog over tobben? We moeten van genade leven.

Het was zeker wat kil in dat gevangenisvertrek, ik rilde . . . . . .

De heer Christoffel Braamhamer, voorheen assistent etcetera, etcetera, liet me niet aan het woord komen.

Hij beklaagde zichzelf diep. Hij klaagde over de stijlloosheid van de Canadese gevangenissen: je zag geen aardig dingetje aan de muur. Hij klaagde over het Canadese eten, dat zo slecht was. Men scheen bezig te zijn, om hem stelselmatig uit te hongeren.

Kortom, Canada kon hem gestolen worden. Dan ging hij per eerste gelegenheid naar Holland terug. Dan zou hij weer genoegen nemen met het onderdirecteurschap van de grote textielfabriek, voorlopig althans. Neen, Christoffel was wel geslagen, maar niet gebroken!

De cipier kwam binnen, om te zeggen, dat het tijd was.

Ik voelde me opgelucht, toen ik Braamhamer de hand gaf ten afscheid.

Ik keek nog eens om en zag de figuur van Christoffel kleiner worden in een grote, kale gang. Een bewaker liep naast hem . . . .

Toen ik buiten kwam en het zonlicht me in mijn ogen prikte, heb ik diep adem gehaald en God in stilte gedankt voor mijn vrijheid en voor mijn geluk, en Zijn genade, die mij bewaard had voor mislukking in deze grote wereld.

Laten we bidden voor het eenzame, blinde kind van God, Christoffel Braamhamer.

Arie.

DUXBURY

TRAVEL SERVICE

Agent: TCA, KLM, Holland-America Line, Europe-Canada Line

BRAMPTON, ONT.

85 Main St. N. Phone GL 1-4280

Agent Canadian National Railway

D. VAN DER STOEP

Zijn dat uw kinderen?

(16)

'Die kerel heeft zowaar gelijk,' zegt Bouma. 'Er zijn heel wat mensen die om een lief gezichtje plotseling vroom geworden zijn. Hoeveel mensen zitten er niet in de kerk met bijoogmerken. Ik geloof niet aan een grens tussen de kerk en de wereld. Men wordt eenvoudig door opvoeding en omstandigheden in een bepaalde richting gedrongen. En nu kunnen we wel een probleem maken van al deze dingen, maar ik zeg maar zo: de liefde is een oer-instinct. Als dat zich opdoet, wijken alle kunstmatig door de zogenaamde civilisatie gekweekte gevoelens.'

'Hoera,' zegt Bertel, 'de kampioenen hebben elkaar gevonden. Hup Arends. Verdedig je cultuur.'

'Ik verdedig niets meer,' zegt Arends, 'en zeker niet de cultuur. Misschien heeft Bouma ook wel gelijk. Als 't me straks te binnen geschoten was had ik met plezier die mening verdedigd. Er is een heleboel voor te zeggen.'

'Zo,' zegt Bertel, 'nu weet je Mies, wat Arends' advies waard is, dat hij je zo gewichtig gegeven heeft.'

' 't Hindert niet,' meent Bouma. ' 't Was niet om het advies te doen maar alleen om Arends' eeuwig gedaas in een goede richting te leiden. Nu moet hij zijn mond voorlopig houden, tenzij hij een meer luchtige conversatie kan voeren.'

Koreman speelt op de piano en Koba gaat haar vioolkist halen, om het wijsje te strijken. Jan raakt, na zijn waakzaamheid tijdens het debat, weer in een soezerige stemming. Hij geeft zich voorlopig willoos aan de gebeurtenissen over. Elke onrustige gedachte, die naar voren wil komen in de nevel van zijn hoofd, drukt hij weg. Geen gedachten. Hij geeft Mies niet op. Dat weet hij en voor de rest weet hij niets.

Als er gedanst wordt, komt Mies bij hem zitten. Ze danst nog niet. Jan komt overeind uit zijn luie houding. Zwijgend kijken ze samen naar de twee dansende paren. En er groeit een grote saamhorigheid tussen hen, alleen maar in dat eendrachtig kijken. Dan trekken hun ogen naar elkander toe en houden elkaar één seconde vast. Ze hebben elkaar lief. Jan zegt: 'Maandagavond kom ik je halen' en zij knikt hem toe. De liefde is een oer-instinct. Als dit zich opdoet, wijken alle kunstmatig door de zogenaamde civilisatie gekweekte gevoelens.

Hettie geeft het dansen op en valt naast Jan in een stoel neer.

'Dat is beulswerk. Zoveel dansers om twee meisjes af te beulen. Ik ben doodop.'

De kring vormt zich weer. Jan deelt rozen uit: 'Verduiveld,' zegt hij, ' 't is toch feest.'

Het feest wordt luidruchtig. Zwierstra ziet bleek en gaat ruzie zoeken. Zijn zusje kijkt hem onrustig aan. Simuleert hij? Koreman ziet, dat hij niet simuleert en forceert een einde.

De koude avondlucht drijft de nevels uit Jan's hersens weg. Hij voelt zich moe en onlekker en hij weet met grote zekerheid, dat hij zich schamen moet. Op zijn kamer heeft vader dezelfde glimlach en moeder ziet hem eender aan als altijd.

* * *

Met hoofdpijn en een nare smaak in zijn mond gaat Jan de volgende dag naar 't kantoor. Hij heeft zijn koffertje bij zich. Nog een paar dingen afdoen en dan naar de trein. Op 't station drinkt hij een sterke kop koffie en dat knapt hem op. Hij vindt het prettig om naar huis te gaan en de soesa van de laatste tijd voor een dag te vergeten.

In de trein verzinkt hij een paar uur in heerlijke rust. Hij vergeet er de meegenomen lectuur voor. Het laatste gedeelte van de reis, in een boemel, zit hij rechtop naar het overbekende landschap te kijken. Op het station van bestemming is hij de enige die uitstapt. Hij geeft de stationschef een hand en maakt een praatje. Daarna loopt hij de stille landweg naar huis. Maart speelt met succes de rol van lentemaand. Het land is nog grauw en verlaten, maar het heeft al een geur van vruchtbaarheid. Op de boerderij is het Zaterdagsmiddags schoon en stil. Zijn moeder staat in de deur en komt hem tegemoet. Hij geeft haar een hand en, als ze in huis zijn, een zoen. Hoe gaat het hier? En: hoe gaat het jou?

Vader komt thuis. Hij is naar het melken wezen kijken. Hij is oud voor zijn jaren en trekt in zijn hoekje bij de kachel stil aan zijn pijp.

Welbehaaglijk steekt Jan zijn benen uit onder de ouderlijke tafel, waarop het rood-zwarte wollen tafelkleed de gezelligheid ondersteunt. Het pas gebrachte dagblad ligt dichtgevouwen op een hoek. In het midden prijkt het Zondagse theeblad met de Zondagse kopjes en moeder heeft zowaar haar zwart-zijden schortje voor. Moeder schenkt een kopje thee met een frou-froutje. Jan kijkt rond. Op de schoorsteen staan de oude blauwe pullen en de vergulde pendule. Op de hoek ligt de versleten bijbel met een brillehuis er op. De mahoniehouten linnenkast glimt in het late licht. Het deurtje van de kachel staat op een kiertje en laat een streep rood licht door. Jan wrijft in zijn handen.

Moeder zit met de handen in haar schoot. Ze vraagt: 'Heb je een nieuwe hoed.' Ja, Jan heeft een nieuwe hoed. Hij gaat hem halen en past hem op. 'Hij staat je mooi,' zegt moeder. Vader knikt met instemming.

Jan heeft wat meegebracht: een verzilverde trommel met koek. 'Mooi', prijst moeder. Ze kan er later haar knopen in bewaren. Vader ook bekijkt het voorwerp van nabij. 'Mooi,' zegt hij, en laat voorzichtig zijn ruwe boerenhand over het bewerkte deksel schuren.

In 't dorp is alles bij 't oude. Vader is geen ouderling meer. 't Werd hem te zwaar. En Mina is in verwachting.

'Is 't waar?' zegt Jan verrast. 'Dat is leuk.' Zijn oudste broer, die in het nieuwe gedeelte van de boerderij woont, wordt vader.

'Ze is erg goed,' zegt Moeder.

'Wanneer moet 't gebeuren?'

'O, 't heeft de tijd nog. Begin Augustus.' Dat is toch wel belangrijk nieuws.

Als Wim binnenkomt kijkt Jan hem met andere ogen aan. De begroeting brengt even golving in de sfeer.

'Hoe gaat het bij Hibma?'

'Goed naar omstandigheden. De zaak bedruipt zich. Wat wil je meer in deze tijd?'

De kamer is donker geworden. De vuurstreep van de kachel en het theelichtje krijgen betekenis als lichtbron. Er zijn gezichten in de kamer en handen en een paar lichtvlekken op het mahoniehout. 'Nou, we zien je vanavond nog wel,' zegt Wim en vertrekt.

De lamp wordt aangestoken. Moeder snijdt een boterham. Ze houdt het brood tegen haar borst en snijdt naar zich toe. Jan realiseert zich, dat hij van deze mensen houdt. Hij krijgt zes sneden brood op zijn bord, vier witte en twee tarwe, wel beboterd en met worst en kaas.

Vaders gebed is nog altijd eender. Alleen voegt hij er ditmaal aan toe een dankwoord, dat men weer in gezondheid bijeen mag wezen. Verbeurde zegeningen. Vader zegt Koninkrijk. Deze sfeer is genezend. Jan kijkt naar de tekst aan de muur in brede lijst: Wentel uwen weg op den Heere, Hij zal het maken.

Jan doet een deksel op de gistende moordkuil van zijn hart en geeft zich gedachteloos over aan de rust van het ouderlijk huis.

Maar 's avonds als hij in bed ligt en naar de hanebalken kijkt, begint het deksel weer te klepperen en de zolder is vol met gedachten, die Jan's hoofd als duiventil bezigen. In dit huis zou hij Mies dus binnen moeten brengen. Bij de versleten bijbel. In het Koninkrijk. Wij danken U, o God, dat Gij ons in gezondheid weer te zamen hebt gebracht. Wat zal Mies daarvan zeggen of denken? Jan weet niet wat Mies zal zeggen. Hij weet niets van haar af. Zij heeft een prettige parfum. Ze is begerenswaardig. Ze is geestig, vlot en sportief. Jan gaat Mies bekeren. Hij stelt zich haar familie in blijdschap voor om deze bekering en zichzelf als een mooie jongen, die het voor elkaar gebokst heeft. Het happy end is een verloving in eendrachtigheid. Mogelijk kan de jonge dominee in het colbertje hier ook een rol vervullen, maar strikt nodig heeft hij hem niet. Dat zou de gedachten maar van hemzelf afleiden.

Jan kijkt een poosje ontsteld naar het resultaat van zijn overpeinzingen. 't Is helemaal mis. De drijfveer deugt niet. Maar deze drijfveer is op het ogenblik sterker dan iets anders. Het bezit van Mies stuit op bergen bezwaren, maar al deze bezwaren komen alleen maar voort uit Mies' houding tegenover de geestelijke dingen. Het ideaal zou zijn, dat die houding veranderde. Maar er is ook dit, dat Jan zelf de weg kwijt is. Kunnen ze niet samen gaan zoeken naar het goede spoor. Ik moet eens weten wat ik aan haar heb, zegt Jan. Als ze het goedvindt, dat we samen ernstig aan 't zoeken gaan, kan alles goed komen.

Jan is eerlijk tegenover zichzelf. Ook hierin kan hij 't egoïsme zien en grijpen, maar hij onderkent ook het verlangen om op een stevig standpunt te staan. Er is een tijd in zijn leven geweest waarin hij meende dat te bezitten. Hij wil het gaarne terug. Door het zolderraam valt een lichtstreep dwars over het bed. Er valt een lichtstreep dwars over Jan's ziel. Er wordt een arm gebed geboren. Er is geen overgang tussen gebed en slaap.

(Wordt vervolgd.)

Mensen op onze weg

door Ineke Parlevliet

②

Ik zat er danig over in dat Mr. and Mrs. Sharp Lynn aan haar lot over lieten en op zekere middag besloot ik dit nog eens met hen te bepraten. Ik maakte een afspraak, waarin beide ouders met tegenzin in toestemden. Mr. Sharp bleek een wat stugge man te zijn, die weinig zei en thuis ook weinig in te brengen had, naar het scheen. Mrs. Sharp had eens tegen me geklaagd dat haar man zelden of nooit thuis was en ik kon me voorstellen waarom. Mrs. Sharp behandelde hem als een noodzakelijk kwaad. Ze had ook niet de minste neiging om haar afwijzende houding tegenover Lynn te veranderen. "It's her own fault", verdedigde ze haar mening. "Lynn is a disgrace for our family. We are known as good people. My husband is a hard worker and does not drink. I keep things in order at home and attend church regularly. So did Lynn. Now this shame! She should be punished for it. Our reputation has gone!"

"Why do you go to church, Mrs. Sharp?", vroeg ik ineens.

Mrs. Sharp keek me verbluft aan. "Is there anything wrong in going to church?"

"No, to the contrary", antwoordde ik, "but nevertheless you must have a reason for it".

Mrs. Sharp haalde haar schouders op. "I go because I am used to go". Toen kneep ze haar lippen strak op elkaar alsof ze niet van plan was er nog verder één woord over te zeggen.

Daarom nam ik zelf het woord maar. Ik legde uit dat een kerkgang van grote betekenis kon zijn. Hoorden we niet in de kerk, Zondag op Zondag dat God ons onze zonden wilde vergeven als wij ze beleden en dat Christus voor ons was gestorven aan het Kruis? Dezelfde Christus, Die gezegd had: "Wie van U zonder zonden is, werpe de eerste steen?"

"Therefore we all have to forgive too, Mrs. Sharp. This also means that you have to forgive your daughter. Lynn really feels very sorry, you know that. You should help her now. She needs your visits in Welcome more than anyone else's. And yours too, Mr. Sharp. She is your only child . . . . If she later-on turns away from you, you may have lost her completely. And this might very well happen. Lynn is a very sensitive girl. She has enough to go through already".

Mr. Sharp stond op. "I would not mind to drive down once in a while, but my wife objects to it. It is up to her. I am not going down by myself and don't ask me to write her. I hate writing letters. Never know what to put down. I am sorry, I have to go now". En Mr. Sharp vertrok.

Mrs. Sharp stond ook op. Ik kon niet anders dan haar voorbeeld volgen. "Think about it, Mrs Sharp. Lynn would be so happy to see you or to hear from you . . . . ." Maar Mrs. Sharp schudde energiek haar hoofd. "I told her that we do not want to see her again until the baby is born and placed on adoption. You may talk till midnight, but I am not going to change my mind".

Een ogenblik later stond ik buiten. Het leek een verloren zaak, maar hoe meer ik over Mrs. Sharp's houding nadacht, hoe zekerder ik werd dat er iets niet klopte. En ik nam me voor om er achter te komen, wàt dat was.

Toen Lynn twee weken in Welcome was, kreeg ik een brief van de matron. Ze schreef dat het helemaal niet goed ging met Lynn. Iedereen was op haar gesteld, maar dat nam niet weg dat Lynn zelf vreselijk down was. Ze had last van flauwtjes, sliep bijzonder slecht, at zo goed als niets enz. Kortom het ging de verkeerde kant met haar uit. Lynn voelde zich diep ongelukkig en met moeite had de matron uit haar gekregen dat dit kwam omdat haar ouders niets met haar te maken wilden hebben. Als haar ouders Lynn eens wilden opzoeken en regelmatig schrijven, dan zou Lynn ongetwijfeld enorm opfleuren. "We would appreciate it very much if you could discuss this matter with her parents", eindigde de brief.

Ik wist toen wat me te doen stond, maar ik zag er tegenop als tegen een berg. Gewoon het geval met Mr. and Mrs. Sharp opnieuw bepraten leek weinig zin te hebben. Het enige wat ik doen kon was mijn troef uitspelen. Het afschuwelijke was echter dat ik lang niet zeker was of die kaart een troef was! Stel dat ik er glad naast was! En zelfs, àl was het een troef, dan nòg speelde ik hoog spel. Het enige wat ze doen kunnen is me het huis uitgooien, dacht ik gelaten. Let's see what will happen . .

Na in "The Commonwealth", het enige restaurantje wat Sheldon rijk was, een kop koffie genuttigd te hebben om me zelf moed in te drinken, toog ik met een bezwaard hart op weg naar Mrs. Sharp. Onder de gegeven omstandigheden leek het me beter om eerst alleen met Mrs. Sharp te praten. Daarom had ik tot na lunchtijd gewacht, zodat Mr. Sharp weer aan het werk was.

Het duurde lang voordat op mijn langdurig kloppen, de deur door Mrs. Sharp geopend werd. Ze had knalgele shorts aan en een "Strapless top". Gezien haar tenue en haar rood-bruin verbrande ledematen, had ze kennelijk liggen zonnen. Zeer afgemeten nodigde ze me binnen. "What do you want this time?, beet ze me bits toe.

Ik besloot voorlopig deze vraag te negeren, daar het me gewenst leek om eerst betere diplomatieke betrekkingen aan te knopen. In plaats van te antwoorden zei ik dan ook: "You are going to have a beautiful tan, Mrs Sharp! "You don't even burn! How do you do it?"

Er kwam een zwak lachje op Mrs. Sharp's gezicht. "You should see my back!", zei ze trots. Geïnteresseerd draaide ik om Mrs. Sharp heen en uitte mijn bewondering over haar koffiebruine rug. "You just look like you came back from Florida! People would not believe you had a daughter of 17 years, if they saw you!" zei ik, voorzichtig het gesprek op Lynn brengend.

Mrs. Sharp fleurde nu werkelijk op. Het was me wel duidelijk dat ze er zeer veel prijs op stelde om er zo jong mogelijk uit te zien, dat had ik al eerder gemerkt. Wilde ze misschien mede daarom niets met Lynn te maken hebben? Als Lynn moeder werd, dan werd Mrs. Sharp automatisch grootmoeder. Daar was nu eenmaal niets aan te doen.

Via nog enige aanloopjes, kwam ik eindelijk met het doel van mijn bezoek voor den dag. Ik vertelde Mrs. Sharp hoe Lynn er aan toe was en waarom ze zich zo doodongelukkig voelde. Mrs. Sharp's gezicht, waarover even geleden nog een lachje gleed, betrok in eens. "I am very sorry for Lynn, but I can't help it. I warned her for that boy over and over again. She would not listen. She got her self into this mess, so she should get herself out of it too."

Het was een vruchteloos gesprek.

Dan maar buigen of barsten, dacht ik.

"Mrs. Sharp, why are you so very hostile toward Lynn? You had to get married yourself, too, isn't it?" Ik zei het op een toon alsof dit een algemeen bekend feit was, maar het was alleen een vaag vermoeden van me en ik voelde me dan ook allesbehalve op mijn gemak.

Mrs. Sharp sprong overeind. "Who told you that?" siste ze me toe. "Nobody knows abou . . . . ." Toen stopte ze, realiserend dat ze zich verpraatte. "How do you dare to imply such a thing!", riep ze razend uit.

Maar het was te laat. Ze had zich al bloot gegeven. Haar hysterische woede werd niet veroorzaakt door verontwaardiging, maar door de schok van mijn mededeling. Ze was hier niet op voorbereid geweest en voelde zich totaal overrompeld. Haar gezicht was vertrokken door de zenuwen en Mrs. Sharp had grote moeite om haar tranen te bedwingen.

Ik liet haar maar doorschreeuwen en maakte geen aanstalten om weg te gaan, al hoewel ze me duidelijk te verstaan gaf dat ze van mijn bezoek niet langer gediend was. Tenslotte viel Mrs. Sharp als een zak in de stoel neer, sloeg haar handen voor de ogen en liet nu de tranen de vrije loop. Ze huilde met gierende schokken als of haar hart zou breken. Ik had opeens erg met haar te doen. Mrs. Sharp was diep ongelukkig en leek nu meer op een oude, afgeleefde vrouw dan op een jeugdige vacantiegangster.

"I know you had to get married because you expected Lynn", begon ik. "It has been bothering you for all those years. Why don't you tell me about it? Perhaps you feel better if you do. I want to help Lynn, but you too Mrs. Sharp . . . It is true what I said, isn't it?"

Mrs. Sharp antwoordde niet, maar bleef doorhuilen. Tenslotte bracht ze uit: "How did you find out about it? Nobody knows. We moved from my hometown to Shelton just after our marriage, so nobody would find out about it".

"I more or less guessed it", vertelde ik. "I asked Lynn when you got married. She hesitated and then said: "Mother says it is the 24th of June 1943. That made me thinking and I questioned Lynn further. But all she would add was that she once had found your wedding-picture with another date at the back. But she did not mention which date. She said she forgot. But I knew she knew it very well. Then I drew my conclusions. I felt that there was more to your attitude towards Lynn than you tried to make me believe. The reasons you gave me did not make much sense".

"So . . . . you think Lynn knows about it . . . .?", vroeg Mrs. Sharp haast onhoorbaar.

"I am sure she knows, but she did not want me to know it. She must love you very much that she kept this secret all to herself, Mrs. Sharp".

Mrs. Sharp keek op. Haar ogen waren gezwollen en ze scheurde zenuwachtig haar zakdoek in flarden. Toen begon ze hakkelend te spreken: "I tried to hide it for Lynn . . . and for anyone else. I wanted to forget it . . . . . but I could not. I really love Lynn, but I wanted to protect her . . . . for a thing like that. It spoiled my own life. I swore it would never happen to Lynn. I was very strict with her. Perhaps to strict. I wanted her to get married to a real nice boy, not to such a character as Ronald is. I would not allow her to go out with any boy. Because of her age, but also because no boy in Shelton would be good enough for Lynn. She is all I have. I did everything to give her a good education. She has pleasant manners, nice clothing, she is pretty and she knows how to cook and keep house. She always did a lot of work around the house. Many teenagers in these days don't know a thing about house work. If they get married they have not a clue as how to prepare a meal and clean a room. I taught Lynn everything. She is a willing girl. She never gave us any difficulties . . . . . until she started to go out with that Beaudoin boy . . . . . And now this . . . . All the plans I had in mind for Lynn fell into pieces . . . . . . My life is ruined and now Lynn's is".

"You mean to say Mrs. Sharp that your life is ruined because of what happened to Lynn?"

"Yes that too, but it was already ruined before that . . . . . This makes it so much the worse. It's very hard to forgive Lynn. I was punished because of what I did, now she should be held responsible too and bear the consequences of hèr deed . . . . . . " Ik begon Mrs. Sharp's handelswijze beter te begrijpen, maar geheel duidelijk was het me nog lang niet.

"Why do you feel that your life has been spoiled for ever because of your forced marriage? Don't you believe that God will forgive this and that you — just like we all — can start all over again?"

Mrs. Sharp antwoordde niet dadelijk. Toen klonk het: "You don't understand it. My . . . my husband is not Lynn's father. I met Lynn's father during the first years of the war . I was deeply in love with him. He was a few years older than I. He joined the army and was sent overseas. Then I learned I was pregnant. I wrot him. I never got a reply. I knew he was alive. I made inquiries about that. But he just seemed to ignore my letters. I was desperate. I did not know what to do. I was too scared to tell my parents about it. Then I met Bill, my husband. I did not love him, but he wanted to marry me, even when he learned about my pregnancy. So we got married. We moved to another town, to Shelton. In this way I saved my reputation and Lynn got a father. But in my heart I never could forget Jim, Lynn's father. That's why Bill and I never got along. We are not happy together. That's why I only went to live for Lynn. I wanted her to make something of her life . . . . . . I sacrificed everything for her, a happy marriage, a good future . . . . If I had not been pregnant, I could have married some one for whom I really cared, some one who had a better position . . . . Now Lynn spoiled her chances as I did. And that was the last thing which I wanted to have happened . . . . . . That's why nobody should know about it . . . . and now Bonnie Beaudoin has told it all around. But I deny it. Just the same. I'll do everything to help Lynn in that regard, but at the same time she should be punished . . she should be taught a lesson. That's why I don't want to see her."

Mrs. Sharp had achter elkaar doorgesproken. In haar stem klonk een mengeling van zelfbeklag, spijt, teleurstelling en bitterheid. Maar ik miste er in haar schuldbesef.

Ze had alleen altijd aan zich zelf gedacht. Ze had alleen genomen en nooit leren geven. Ze had haar man getrouwd om haar eer te redden, maar ze had hem nooit lief gehad of zelfs maar getracht om van hem te leren houden. Ze had hem getrouwd omdat ze zijn naam nodig had. De man zelf schoof ze aan de kant. Was het een wonder dat hij liever ergens anders zat dan thuis?

Het zelfde had Mrs. Sharp met Lynn gedaan. Lynn moest een goede opvoeding hebben . . . . Lynn moest de man kunnen trouwen, die ze — neen, niet die ze liefhad, — maar die haar op een hogere maatschappelijke ladder bracht. Mrs. Sharp wilde haar eigen leven over doen in Lynn, maar ook ten koste van Lynn . . . . . .

En deze gevoelens had zij voor moederliefde aangezien. In feite was het niets anders dan pure zelfliefde. Had Lynn dit instinctief gevoeld en had dit haar naar Ronald toegedreven, des te meer omdat zijn vader hèm aan zijn lot over liet?

Mrs. Sharp ging naar de kerk. Om Lynn. Het staat per slot netjes om bij een kerk te behoren. Maar inzicht in haar eigen zonden had ze niet . . . . . . Ze ging om getroost te worden, maar niet om haar schuld te belijden. Omdat ze zelf geen zondebesef had, meende ze ook geen vergeving nodig te hebben en daardoor kon ze ook Lynn niet vergeven . . . . . . Het één kwam uit het andere voort. Het was als het ware een kettingreactie van zonden, waarvan Lynn uiteindelijk het slachtoffer werd . .

Hoe moest ik dit alles Mrs. Sharp duidelijk maken? Waar te beginnen? Ik begon haast in het wilde weg, maar Mrs. Sharp luisterde. Soms onderbrak ze me met een vraag. De kwartieren verstreken, maar toen ik eindelijk opstapte waren we nog lang niet uitgepraat. Maar Mrs. Sharp scheen toch iets begrepen te hebben waarom ze zelf zo bitter was, waarom haar huwelijk een nodeloos fiasco was en ook dat haar liefde tot Lynn voortsproot uit pure zelfliefde. "When you expected Lynn you felt ashamed and you were afraid for your reputation, but you did not regard it as a sin, neither did you pray God to forgive you. You might have saved your name, but risked your soul, Mrs Sharp. But it is not too late yet. Think about it and if you feel like it, go and see your minister. And do go to church, but be sure you have a reason to go. And don't forget Lynn, Mrs. Sharp, she needs you more than ever . . . . . ."

Mrs. Sharp knikte stom.

Toen sloot ze de deur zacht achter me.

Twee weken later kreeg ik een opgetogen brief van Lynn: "Father and mother came down last Sunday afternoon. They brought a beautiful bouquet of flowers out of our garden. They are still pretty. We had a lovely time! Mom said they would try to come back in two weeks, but in the meantime she would write me. O, I am so happy! I think I am really lucky to have such good parents. I don't think I deserve it . . . . . One girl has been here for 5 months. Her mother has never been down. I really feel sorry for her. There are so many things I want to know about the baby. Sometimes I feel frightened. But Mom told me everything about it, she said not to worry. I feel so much better now . . . ."

Met een blij gevoel van dankbaarheid vouwde ik de brief weer dicht. Ook Mrs. Sharp's leven had weer zin gekregen.

"ARKADIA"

19 KNOPEN, 20.260 TON

COBH · LE HAVRE · LONDEN
AMSTERDAM · BREMERHAVEN

Naar AMSTERDAM
Enkele Reis
Toeristenklasse vanaf
$219

Vanuit MONTREAL:
11 Augustus, 1 September, 22 September, 12 October.

Geniet van Uw maaltijden in luchtgekoelde eetzalen, van 14 ruime publieke salons en van het grootste drijvende overdekte zwembassin. Overvloedige Hollandse en Europese keuken, deskundige bediening door bekwame stewards. Alle passagiers hebben toegang tot *alle* dekken op het snelle, gezellige schip "ARKADIA".

Wendt U tot Uw reisbureau of de

GREEK LINE

751 Victoria Square, Montreal • 89 King Street East, Toronto
850 W. Hastings Street, Vancouver

Er is nu ook in ***BRANTFORD***

een Reisbureau waar U in de Nederlandse taal te woord gestaan kan worden.

PETER DEGELDER

geeft U graag vrijblijvend advies voor al Uw reizen per boot of per vliegtuig en kan ook bij U thuis komen om Uw reis te bespreken.
Tijdens kantoor-uren bel 752-4375 en 's avonds kunt U Peter DeGelder bereiken onder Tel. 752-9142.

Elgin McKay Travel Service Limited
HOTEL KERBY BLOCK, BRANTFORD
waar ook al Uw reispapieren in orde worden gemaakt zonder extra kosten.

Uw vertrouwd adres voor

Real Estate
Hypotheek
Taxaties

in METRO TORONTO
is

GERRIT BROOS

Vertegenwoordiger van
H. KEITH LTD.
181 Eglinton Ave. East,
Toronto

Tel. Zaak: HU 7-3333,
Thuis: BA 5-5139

Women's Page

Editor: Mrs. A. Wagenaar
67 Victoria St., Blenheim, Ont.

VRIENDEN DIENSTEN

Hier volgen drie korte verhaaltjes over vriendendienst. Ieder verhaal spreekt voor zich zelf. Het eerste heb ik gelezen. De twee anderen hebt u zelf ook wel eens meegemaakt of er van gehoord. Het eerste:

"Jelle lag in bed met een gebroken been. Hij lag niet rustig, hij zat over een heleboel dingen in!! "Hoe moet het nu met m'n tuin--tje", klaagde hij tegen mij. "Het is toch zo wat waard als je je eigen groenten hebt, en ik lig hier machteloos". Ik sprak hem moed in: "die tuin daar vind ik wel een man voor, ik zal eens om me heen kijken". Ik ging naar Jelke. "Zo en zo met Jelle en met zijn tuin". "Die man moet geholpen worden", zei Jelke direct. "Ik heb de hele Zaterdag vrij, het is de moeite niet eens waard. De één moet de ander ook helpen. Morgen kom ik." Jelke kwàm en het was een wonder, zo vlug als hij het kon doen. In een beetje meer dan twee uur had hij alles klaar. Toen kreeg hij van Jelle z'n vrouw een kopje koffie met een flink stuk cake plus een sigaar. "Hoeveel ben ik je schuldig?" vroeg ze toen. "Och . . . wat moet ik daar nu voor nemen, o wel, geef me maar een tientje!"

Het tweede verhaaltje gebeurde niet zo lang geleden. Het betrof een huisvrouw en moeder, die nu juist niet met nietsdoen door de tijd komt. Behave het feit, dat ze haar kinderen een goede opvoeding geeft, dat diezelfde kinderen ook netjes en schoon voor de dag komen, en haar huis altijd gezellig en netjes is, behalve dat alles, helpt ze haar man ook nog op de farm, als ze maar even kan. Dat ze dus niet vaak met lege handen zit is geen wonder, als je bedenkt dat ze er óók nog een groenten en bloemen tuin op na houdt. Bloemen horen in m'n kamer zegt ze altijd. Ze maken me blij.

Nu heeft ze van haar Schepper een gezond en sterk lichaam gekregen en daardoor kan ze dat werk ook allemaal doen.

Als ze 's avonds doodmoe in bed rolt, slaapt ze meteen en 's morgens is ze weer zo fris als een hoentje en vòl goede moed.

Wat een zegen elke dag in staat te zijn je werk te doen.

Haar vriendin heeft ook een druk leven. Drukker nog misschien. Ze heeft meer en jongere kinderen, die veel van haar tijd vragen. Als het dan schoonmaaktijd is ziet ze er als een berg tegen op. Vaak slaat ze het maar over. Dit jaar wilde ze zo graag een nieuw behangetje, maar wist meteen: dáár kom ik nooit aan toe. In een zwak ogenblik klaagde ze haar nood eens aan haar vriendin. Spontaan bood die aan haar te komen helpen, samen met haar man. De volgende avond, na een dag van hard werken op het eigen erf gingen ze toen 's avonds naar hun vrienden en begonnen vol moed aan hun taak. Na vele uren van ingespannen werken, maar toch ook van veel plezier, waren ze klaar. Het was ver na middernacht, maar de kamer lachte hun, als herboren, toe. "Meid, wat ben ik je schuldig?" vroeg de vriendin. "Je zegt het maar, want ik ben toch zo blij." "Dat is dan m'n loon" zei de helpster eenvoudig, "dat ik jouw eens blij heb gemaakt."

Het derde verhaaltje gaat over een dominé. Nu hebben de meeste dominees een druk leven. Net als die farmers vrouw. Het verschil is alleen, dat die farmers vrouw eigenlijk twee functies bekleedt en de dominé in z'n eigen werk kan blijven. Zij behoeven in de regel hun echtgenoten niet te helpen en ze zullen ook wel geen behangetjes plakken in de kamers van hun vrienden. Dat behoeft ook niet. Elk in z'n eigen hoekje.

Het enige wat nog wel eens van dominees **gevraagd wordt, buiten** het eigen gemeentewerk, is: een liefdebeurt **te vervullen in een na**burige gemeente die vacant is of waarvan de eigen herder ziek is. Nu moest de dominé uit dit verhaal ook zo'n **liefdebeurt vervullen.**

Nu leek hij dus wel weer wat op die huisvrouw van daareven. Hij preekte in die naburige gemeente over naastenliefde, en vertelde zijn schapen, dat als ze in Jezus Naam iets voor een ander deden, ze dat in werkelijkheid voor Jezus deden. Als nu onze farmers vrouw in de kerk geweest was, zou het me niet verwonderen, als haar hart overvloeide van blijdschap. Bedenk maar eens, je gaat een avond je vriendin helpen omdat je weet dat je om Jezus' wil je naaste nèt zo lief moet hebben als je zelf, je weet dat God het je in gaf om je vriendin te helpen. En dan nu te bedenken dat je die avond tot nà middernacht voor God gewerkt hebt, dat is toch iets om stil van te worden.

Die farmers vrouw zou beseft hebben: dit is het wat je leven waarde geeft: je leven en tijd en gaven in dienst te stellen van je Schepper. Je "loon" is dan: voor altijd met Jezus te zijn, later.

Men zou zeggen, dat moet een dominé ook voelen als hij zo een naburige gemeente moet verzorgen. Dat hij in speciale dienst van God is. Hij moet nu drie keer preken en dat is veel, eigenlijk te veel op één Zondag.

Maar was dat werken tot nà middernacht eigenlijk ook niet te veel voor die farmers vrouw?

De dienaar is niet meer dan zijn Heer staat er in de bijbel. Was Jezus zelf niet altijd bezig in de dingen van Zijn Vader?

Als de herder bedenkt dat hij geroepen wordt een gedeelte van de "kudde" van zijn Zender te voeden omdat die bepaalde "kudde" zonder herder is, of omdat de herder ziek is, dan moet hij toch blij zijn, dat hij gezond genoeg is, om uit te helpen.

En hij is het misschien ook wel. Maar . . . . . . hij vraagt voor zijn services (of moet ik schrijven Service?) hij vraagt dan: zò veel dollar, plus mijlengeld!"

Dit waren dan drie voorbeelden van vriendendienst.

G. Wagenaar

I TAKE THIS PAIN

I take this pain, Lord Jesus,
From Thine own hand,
The strength to bear it bravely
Thou wilt command.
I am too weak for effort,
So let me rest,
In hush of sweet submission,
On Thine own breast.

I take this pain, Lord Jesus,
As proof indeed,
That Thou art watching closely
My truest need;
That Thou, my good Physician,
Art watching still;
That all Thine own good pleasure
Thou wilt fulfill.

I take this pain, Lord Jesus,
But what beside?
'Tis no unmingled portion
Thou dost provide.
In every hour of faintness
My cup runs o'er.
With faithfulness and mercy
And love's sweet store.

I take this pain, Lord Jesus,
As Thine own gift;
And true though tremulous
praises
I now uplift.

I am too weak to sing them,
But Thou dost hear
The whisper from the pillow,
Thou art so near!
'Tis Thy dear hand, O Saviour
That presseth sore,
The hand that bears the
nail-prints
For evermore.

And now beneath its shadow,
Hidden by Thee,
The pressure only tells me,
Thou lovest me.

Goedkoop Verfafbijtmiddel

Het verwijderen van oude verf kan een langdurig en moeizaam werkje zijn. Maar zie hoe Gillett's Lye U kan helpen, tegen een fractie van de prijs van gewone 'paint removers'. Los 1 busje Lye op in 1 quart water. Roer in een andere pan 4 volle tablespoons corn starch of bloem in 2 quarts water. Voeg dit papje, onder constant roeren, langzaam toe aan de Lye-oplossing, zodat U een dikke pasta zonder kluiten krijgt. Bescherm Uw handen met rubber handschoenen en strijk zo de pasta in een dikke, gelijke laag op het geverfde oppervlak. Doe kleine stukjes tegelijk en krab af met een schildersmesje, zodra de eerste tekenen van opdrogen te zien zijn. De oude verf gaat er zo gemakkelijk af. Dozijnen dergelijke tijd- en geldbesparende wenken zijn te vinden in een gratis 60 pag. boekje. Schrijf aan: Standard Brands Ltd., 550 Sherbrooke W., Montreal. (Adv.)

"WIBO" TRAVEL SERVICE Ltd.
LONDON, ONT.

AGENT VAN ALLE SCHEEPVAART- EN LUCHTVAARTLIJNEN

Vliegen werd goedkoop

RETOUR Montreal—Amsterdam NON-STOP
DC-7 Prop. $ 460.80 per DC-8 Jet $ 496.80

Volledige service bij passagebespreking per SCHIP of VLIEGTUIG voor Familieleden uit Holland.

POSTIAN BUILDING - Tel. GE 2-8373 - 395-397 DUNDAS ST.

Open tot 5.30; Vrijdag tot 9 uur; Zaterdag tot 1 uur.

Vraag naar JOS. BOERKAMP

Mijn Vader

De lucht was grauw, als in protest,
de morgen, dat ik het huis verliet,
en Vader, bedroefd, me nawuifde
in een bocht van de oprijlaan.
Alles, alles had ik daar,
wat een kind begeren kon,
maar ik was bekneld,
tot stikkens toe,
door de veilige kring van thuis.
Mijn hart zocht geluk in de verten,
de lokkende, onbekende.
Ik wilde me dompelen in de maalstroom
van wat men, liegend, het leven noemt.

Mijn vader was wijs . . . . Hij trachtte niet
me vast te houden ten koste van
mijn liefde, maar gaf me op mijn wens
het deel van zijn vermogen,
waarop ik eens recht zou hebben. (Toen,
onbeschaamd, schrapte ik hem
voortaan uit mijn bestaan,
alsof hij gestorven was.)
Die schat verschafte me overal
een open deur —, o hoe ik dronk en dronk
de wijn der bittere vreugden,
totdat ik dronken was . . . . .
Ik, die me vrij en machtig waande,
was zwak, een stengel in de storm:
het onbevlekte goud van Vader,
dat velen welvaart had kunnen schenken,
verspilde ik achteloos,
en wat ik gezocht had, vond ik niet.
Vreselijk was het ontwaken,
toen ik besefte omringd te zijn
door beesten, zelf
geen mens meer, maar een beest . . . . .

Maandenlang
heb ik om hulp zoekend rondgedwaald,
doch elke deur blijkt nu gesloten.
Ik ben geworden als wrakhout,
rottend op de golven der zee,
alleen de dood belooft verlossing
uit mijn honger en verlatenheid.
Ik huiver: want is het niet waar,
dat ik die grens reeds overging?
Nee — doden hebben geen herinnering . . . .
en voor mijn haast — gebluste ogen
groeit levensgroot het beeld
van Vader, wuivend op de weg.
Het heimwee wordt ondraaglijk zwaar.
"Kom, ik zal opstaan
en tot mijn vader gaan
en ik zal zeggen:
Vader, ik heb gezondigd
tegen de hemel en voor u
en ben niet meer waard
uw zoon genaamd te worden,
maak mij een van uw knechten!"

Ik strompel door de schemering . . . . . . Vreemd,
hoe komt de weg opeens zo kort?
Ben ik dan niet zo ver van huis,
als ik gedacht heb?
Dit moet een droom zijn: daar staat hij,
mijn vader, feestelijk in het wit!
Roerloos gespannen tuurt hij
in 't vallend duister van de laan,
waardoor zo lang geleden ging
het kind, dat hem verliet.
Achter hem speur ik reeds het huis,
met alle vensters blij-verlicht.

"Vader, hier ben ik . . . . " De armen wijd
snelt hij me juichend tegemoet.
Mijn wankele woorden vallen weg,
volkomen, in het welkom van
een liefde, sterker dan de dood.
En — wondere ontroering, die
mijn hart voorgoed geneest —
plots zingt in mij de zekerheid:
hier in de bocht heeft hij gestaan,
elke avond,
elke avond,
uitziend, wachtend op MIJ!
O, mijn vader . . . . .

Tine Van Ameyde

This is one of the many fine illustrations in

YOUTHFUL OUTLOOK

The new Christian Youth Magazine in the English language

- Inspiring Articles
- Interesting Features
- Discussion Personal Problems

Subscription price only $3.00 per year

Calvinist-Contact subscribers this year only $1.00

GUARDIAN PUBLISHING CO. LTD.

Box 34, Station B, HAMILTON, ONT.

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

— — —

For "letters under number" $ 0.50 extra.
Birth-announcements $ 3.00
Engagement-announcements . $ 3.00
Marriage and anniversaries . . $ 4.00
Notifications of death . . . $ 4.00

— — —

"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $ 2.00. Every word more 5¢

Send your payment together with your ad to:

Calvinist-Contact
Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Mr. & Mrs. R. Feddema announce the marriage of their daughter

ANN
to
Mr. JAN JELLE BERG

D.V. on Wednesday, August 2, 1961, at 2:30 p.m. in the Christian Reformed Church of Strathroy, Ontario.

Rev. H. DeMoor officiating.

Future address: Lydia Street, Jarvis, Ontario.

(Sole announcement.)

Mr. and Mrs. E. Buitenhuis wish to announce the marriage of their daughter

MARGARETHA
to
Mr. RINSE MERKUS

on Friday, August 4, 1961 at 7.30 p.m. in the Christian Reformed Church in Guelph.

Rev. J. C. Derksen officiating.

R.R. 3, Rockwood, July 18, 1961.

Mr. and Mrs. K. Talsma wish to announce the marriage of their daughter

ANN TALSMA
to
TIEMEN KORVEMAKER

on Friday, August 4, 1961 at 7:30 P.M. in the Christian Reformed Church of Bowmanville.

Dr. R. Kooistra officiating.

Reverend and Mrs. J. Van Harmelen announce the marriage of their daughter

ELLEN
to
Mr. JOHN VAN TIL

on Saturday, August 19, 1961, 2.30 p.m. in the Hebron Christian Reformed Church of Oshawa.

Reception at 3.30 p.m. in the basement of the church.

Address: R.R. 2, Whitby, Ont.

Wanted: An experienced
BODY MAN & PAINTER
Lic. preferred. Close to Chr. Ref. Church & School. Apply by letter to Mike's Motor Sales or phone 924-2062 Athens, Ont. Evenings 924-2323.

A.s. Zondag 30 Juli D.V. zijn onze ouders

W. H. VAN SOELEN
P. J. VAN SOELEN—SMIT

25 jaar getrouwd.

Wij hopen deze hoogtijdag dankbaar te gedenken. Wij bidden, Here, spaar vader en moeder nog vele jaren voor elkander en voor ons hun kinderen.

Vrijdag 28 Juli is ons huis de gehele dag open voor ieder die vader en moeder wensen te feliciteren.

Hun dankbare kinderen:
Gilbert en Jannie.
Wynand.
Ikey.
Billy.

Picton, Ont.
Glenora Rd., R.R. 5.

With thankful hearts we hope to commemorate the 25th wedding anniversary of our dear parents and grandparents

Mr. and Mrs. A. NIEBOER,

the Lord willing, on Monday July 31st, 1961.

We hope and pray that God will continue to bless them with good health and happiness, and that for many years to come He will bestow us with their rich guidance.

London, Ont.:
Henk Nieboer.
Shirley Nieboer—Zwietink.
Jane Ann.
Cora Nieboer.
Fenwick, Ont.:
Evert, Jane.
Ineke, Lynn.
Wenda, Harry.
and Albert.
Fenwick, Ont., Church St.

Op 5 Augustus 1961 hopen wij met onze geliefde ouders

WILLEM DE VRIES
en
WIETSKE DE VRIES—
VAN DER MEULEN

de dag te gedenken, dat zij 25 jaar geleden in de echt verbonden zijn.

Dat God hen nog lang voor elkaar en voor ons wil sparen, is de wens van hun dankbare kinderen.

Tucson (Arizona):
Wybe en Greta
en kinderen.
Belleville:
Charles en Stella.
Wainfleet:
Francis en Marie
en kinderen.
Stirling:
John en Klaaske.
Belleville:
Owen en Johanna.
Jane en Nick (verloofde).
Wainfleet:
Freda.
Alice.
Bobby.

R.R. # 1, Wainfleet, Ontario.

HAVE YOUR OWN BUSINESS
A Service Station
with garage and bodyshop, priced at $ 15,000.—, easy terms.

Peter Feddema
REAL ESTATE BROKER
MA 3-3644
Highway #2, East of Bowmanville, Ont.

On July 11, 1961, it pleased our Covenant God to take home to glory our dearly-beloved son and brother

RALPH EDWARD,

at the age of 2 years.

God's ways are beyond our understanding, but we trust His wisdom and love.

"He shall gather the lambs with His arm, and carry them in His bosom."

Mr. and Mrs.
Jack Feddema.
Sonya Ingrid.

R.R., North, Orono, Ont.

Plotseling nam God tot Zich in Zijn Heerlijkheid ons aller lieveling

ANITA SYLVIA,

in de leeftijd van 17 maanden.

De Verbondsbelofte is ons tot rijke troost en geeft de kracht in dit zo zwaar verlies.

L. Simonse.
M. C. Simonse—Sikma.
Wilma.
Lawrence.

Weston, Ont., 17 Juli 1961.
7 Lippincott St. E.

KENNISMAKING GEZOCHT

door vrijgezel, van goed middelbare leeftijd. Chr. Ref. Brieven onder no. 1396, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B., Hamilton, Ont.

Jongeman, 24 jaar, zelfstandig, zoekt

KENNISMAKING

met net meisje uit Ontario. Brieven onder no. 1397, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

Dame, 45—50 jaar, Chr. Ref., vraagt

KENNISMAKING

met Heer van dezelfde leeftijd. Geheimhouding verzekerd. Brieven onder No. 1395, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

The Christian Reformed Church Familyhelp, St. Catharines, vraagt voor zo spoedig mogelijk een ervaren

GEZINSVERZORGSTER

Goed loon plus verzekering. Brieven aan Mr. T. Hunse, 61 Thomas St., St. Catharines.

New Brunswick
Zoekt U een Farm?

Er zijn nog verschillende goede farms tegen voordelige voorwaarden te koop in New Brunswick. Voor inlichtingen gelieve U zich te wenden tot:

TOM BROUWER
of
GEORGE VERSLOOT,
R.R. No. 3,
Keswick, N.B.

Namens de Emigratie-Commissie van de Christian Reformed Church.

Op 27 Mei j.l. werd het huwelijk voltrokken tussen Daan Saathof en Jean van Mulligen in de Christian Reformed Church te Brandon, Man.

De bruidegom is de zoon van Mr. and Mrs. E. Saathof, Amersfoort, Holland en de bruid is de dochter van Mr. and Mrs. H. van Mulligen, Brandon, Man.

De dienst werd geleid door Rev. M. Dornbush.

Het echtpaar is juist terug gekeerd van hun huwelijksreis van 6 weken, welke zij in Holland doorbrachten.

OP 9 SEPTEMBER

vertrekt de Groote Beer uit New York.

Prijzen $ 157.50 - $ 165.00 per enkele reis.

Voor reserveringen vraag:

JAN FABER
bij

LUCAS and KING Ltd.
TRAVEL SERVICE

Kantoor Main Floor Simpson-Sears, op "The Centre" in Hamilton. Postadres: Simpson-Sears at the Centre, Hamilton, Ont. Telefoon LI 9-2475, of bel Jan Faber 's avonds thuis in Burlington op NE 7-5119.

---

160 ACRE FARM
8 room frame house, bath, barns equipped for 3000 laying hens. 80 rods lake frontage, sandy beach. Price only $ 14,000.—, terms.

GARAGE
service station, bodyshop, in thriving community. Price $ 15,000. See us for more information.

Peter Feddema
REAL ESTATE BROKER
Highway # 2, one mile East of Bowmanville, Ont.

Moeilijkheden?

Maag- en darmzwakte, -krampen, -zweer, gassen, ischias - jicht - reuma, klier, lever of longaandoen., nierontstek., -steen of -gruis, open wonden, trage ontlast., uitslag - zweren - puisten - jeuk, wormen en maden, uitputt., lusteloosh., zenuwzwakte en -ontsteking, of enige andere slepende ziekte? Neemt de vanouds bekende onschad. Flora-kruiden. Schitt. resultaten.

Voor Canada uitsluitend volle kuren (9 mnd.) à $ 15.00 bij vooruitbetaling.

Meldt Uw ziekte en klachten aan

Kruidenhuis "FLORA"
Westersingel 40, Groningen, Ned.

Blue Bird Motel

Met vacantie naar Southern Ontario. Stop at the Blue Bird Motel, located on No. 2 Hwy., 3 miles East of Woodstock. Breakfast served. Modern fam. size rooms. Reasonable rates. Phone Eastwood HO 7-5341. Your hosts,
Mary - Henry Feenstra.

Snijboonmolens

2 gaats, de beste, DE, VE. Speciale prijs voor Canada $3.00 plus $1.00 postage.

Vander Veen's
Importing Co.
1505 Grandville Ave., Grand Rapids Michigan, USA.

Ook zenden wij nog steeds, slechts voor $6.00 5pd. Koffie of Thee naar Uw vrienden in Nederland, of een volvette Gouda kaas van 9 lbs. voor $5.00

Wanneer U een Haard nodig heeft zult U hem niet kunnen krijgen. Daarom bestel Uw

E. M. JAARSMA
HAARD
NU!

Zendt Uw aanvragen voor meer informatie naar:

LEONARD KOUWEN
IMPORT, SALES & SERVICE
258 Weir Street
HAMILTON, ONT.
Tel. LI 9-5715

WEGENS ZIEKTE EN OUDERDOM DIRECT TE KOOP

Een zeer mooie 100 ACRES FARM

MET UITSTEKEND HUIS, BEDRIJFSGEBOUWEN EN MACHINERIEEN

Het huis bevat: ruime moderne keuken, eetkamer, mooie huiskamer, badkamer, 4 slaapkamers, bijkeuken met wasgelegenheid en prima kelder. Er is een zo goed als nieuwe barn, grote machineschuur, ruime garage met 2de verdieping, geschikt voor 100 legkippen, en andere bijgebouwen. De barn is voorzien van stanchions en waterbowls.
De farm is gelegen aan goede hoofd-verkeersweg. Bij vlugge aankoop is er een goede gelegenheid tot het verkrijgen van melkcontract. Vraagprijs $ 32.000.—. Downpayment slechts $ 8.000.—. De eigenaar is bereid zelf de hypotheek te verstrekken à 6% met zeer gemakkelijke afbetalingen.

125 Acres Dairy Farm met vee, machines en melkcontract

Eerste klas land, goed huis en bedrijfsgebouwen. 22 Melkkoeien, waarvan sommige PURE BRED, 1 bull en 5 stuks jongvee. Het machinepark bestaat uit: 1 Ferguson tractor, 1 disc, 2 harrows, 1 rubber-tired wagon, 1 rubber-tired trailer, 1 2-furrow plow, 1 packer, 1 13-rows seeddrill, 1 7-ft. power mower, 1 side-delivery rake, 1 dump rake, 1 manure spreader, 1 manure loader, 1 hay elevator, 1 hammer mill, 3-unit milking machine, 1 bulk-cooler and many small tools.
De maandelijkse melkcheque is momenteel slechts $ 530.— doch kan geleidelijk worden opgevoerd. Ziekte maakt verkoop noodzakelijk. Prijs $ 42.000.—. Gevraagd downpayment $ 10.000.—. Hypotheek verkrijgbaar tegen 6%, betaalbaar met $ 240.— per maand, rente en aflossing inbegrepen. De farm is gelegen dicht bij kerk en school. Voor verdere inlichtingen:

K. KRAAY, Real Estate Broker
Kantoor 15 King Street - ST. CATHARINES - Tel. MU 5-4245
Huis adres 2 Juliana Crescent. Huis telephone WE 4-1813.

Voor het kopen van een

FARM of HUIS

kom naar

Jack Bijlsma
REAL ESTATE
1607 King St. E.
Hamilton, Ont.
LI 9-3894

---

10 ACRES GARDEN LAND near Millgrove. Brand new 3 bedroom brick home with full basement and storms and screens. Full price only $ 13,900.
GRIMSBY, 7 room home with 4 bedrooms and full basement. Side drive and garage. Real good location. Full price only $ 10,500. For more particulars call

C. GORDON TODD LIMITED
REALTOR

A. Vandenbergh
at C. GORDON TODD LTD.
418 MAIN ST. E. HAMILTON
JA 8-6336 or res. LI 9-5076

ZOEKT U EEN HUIS?

Zie

John Struik
Tel. CH 6-3998
24 HOURS SERVICE
Representing
KEN WILES LTD.
1190 Weston Road
TORONTO
Tel. RO 2-1191

★ SUDBURY ★
WORLD'S NICKEL CAPITAL

Travellers passing through the Sudbury district in Central Ontario hardly fail to notice the stretches of black rocky country side bared of all vegetation. Often they get the impression that they are travelling through an artificial moonlandscape and experience a feeling of relief when the green vegetation is seen again along the highway. Back home whenever the name of Sudbury is mentioned stories are told of a countryside, not very pleasant to live in.

It is felt by many Sudburians that because of this, Sudbury has a reputation which is quite undeserved.

Travellers and vacationers who have stayed a little longer than just for passing through agree readily with this opinion. Sudbury itself is located on Ramsey Lake which has beautiful beaches and is suitable for all kinds of watersports. Various other lakes are close by and are easily accessible by car. Fishing is a popular sport as well throughout the year.

The Sudbury district has become a very prosperous district, because of the huge nickel ore deposits located in the so called Sudbury basin. It may be a good thing therefore to tell something about the history of this district.

Tom Flannigan, a blacksmith working with a railway construction crew was one of the first to discover the outcropping of a major nickel ore deposit. This discovery was made in 1883 and since then the Sudbury district has come a long way. It has a history of hope, high expectations and deep disappointments; of mines being opened and shortly afterward being closed again; of hard work and recognition at last.

At first the nickel present in the ore was not recognized as such, it was copper that most prospecters and mining speculators were looking for. It was found however, that this "copper" ore could not be melted in the normal way, due to an impurity. This impurity was identified as nickel and in those days considered a nuisance. Most people lost interest and only a few were willing to risk money on exploration and development of these copper nickel ores. The biggest metalurgical problem was the separation of the nickel from the copper. This problem was finally accidentally solved by William Gibb, who added "nitre cake" or sodium sulfate and cake to the molten ore concentrates. Once more the mines started to produce because meanwhile a new use for nickel was found. It was discovered that the addition of a small amount of nickel to steel greatly improved the quality of armour plates used for battleships.

Since World War I was approaching at the end of Gibb's discovery, the Sudbury district became a scene of international intrigue. Nickel production was speeded up and large quantities of it were used in armour plates. After the war the backslide came; except for military purposes there was hardly any use for nickel. Production was cut drastically and most of the workers were laid off.

It was then in the twenties that the nickel industry spearheaded by the International Nickel Co. started an extensive research and development program to encourage and promote the use of nickel. This program was so succesful that the nickel industry kept growing even during the recession in the thirties. Not only was the improvement in the consumption of nickel but also in its recovery. The method of nickel extraction used at first was the so-called heap roasting method. This consisted of heaping nickel and igniting them. Besides being ore and wood logs up in big piles very inefficient this method was also quite harmful, sulfur dioxide gases were produced destroying all vegetation in the surroundings. This resulted in erosion of the topsoil and the bare and rocky countryside was formed so well known to all travellers here. To overcome these problems three big stacks of over five hundred feet high were built at the Copper Cliff Smelter emanating several millions of cubic feet of smoke per minute to safe height, thus protecting inhabitants and vegetation in the district. The Inco through its agriculture department is now conducting an active program of planting trees and seeding grass throughout the district.

Through its concentrated effort to enlarge the world nickel market, Inco has now reached the stage where it supplies approximately 70% of the free world's nickel; other metals obtained from the ore include: copper, cobalt, silver, gold, tellurium, selenium, arsenic, platinum and other precious metals. Since 1956 iron oxide is also produced in the form of one of the purest iron concentrate available anywhere. At present plans are being drawn for expansion of the iron ore recovery plant to three times its present capacity at an estimated cost of $50,000,000. This plant is sceduled to be in full operation in 1963 with a daily capacity of three thousand tons of finished product.

The ore is blasted underground and hauled up to the surface by various methods depending on the location and metal concentration of the ore. It is then crushed and ground to fine powder and mixed with water to a slurry. Rock and sand particles are then extracted from the ore by a unique process called "froth flotation"; this involves the treatment of the slurry with various chemicals through which the mineral particles attach themselves to airbubbles blown into the slurry. The airbubbles carry the minerals to the top of the bath and form a froth which is then skimmed off, while the sand and the rock particles remain behind in the slurry. A similar process is used to separate the nickel from the copper. Magnetic separator separate an iron ore concentrate slurry which is pumped to the iron ore recovery plant.

By various wasting and melting processes each of the metals is concentrated, extracted and refined to a pure product which is then sold.

Especially the melting process are very impressive to the layman. These are brought about in reverberatory furnaces and Bessemer Converters located side by side in the longest converter aisle in the world, approximately one third of a mile long. Big cranes can be seen transporting huge pots of red hot molten material across the aisle emptying them in the furnaces producing millions of fiery sparks. At regular intervals a long train can be seen pulling about twenty-five cars with pots full of red hot molten slag to the slag dumps. One by one the pots are turned over creating an effect like that of a volcano. Especially at night a reddish glowing sky is then visible for miles around.

Because of a fairly stable market for copper, iron and especially nickel, many jobs have been provided in mines, mills and smelters. At present approximately 18,000 people find direct employment in the Sudbury nickel industry. Besides the Inco there is also the Falconbridge Nickel Mines Ltd.; it is operating at a much smaller scale however. Many more are employed in secondary industries and services. Employment is perhaps the most stable in Canada and most people enjoy their employment in the nickel industry. For instance the Inco 25 year club for workers with more than twenty-five years of service has at the moment more than two thousand members.

As the years passed by the people started to realize that Sudbury was not just an ordinary mining-town, but that it was eventually going to be a city and that it was here to stay!! As a result they started to think of the future and decided on an extensive civic improvement program, and since then Sudbury has come a long way. In a rough mining district, a modern city arose. Huge buildings and streetlaying projects were undertaken; churches, schools and stores were build in Sudbury and the various sub-divisions. At present the population of the Sudbury district is approximately one hundred thousand of which eighty thousand live in Sudbury itself. Due to the high wages the standard of living here is quite high; this is also evidenced by the fact that Sudbury has the most cars per capita in Canada.

Culturally speaking Sudbury is progressing as well. It has a Philharmonic Society which presnts two or more well known oratorios annually. Many orchestras and soloists now include Sudbury in their tours. At the big music festival organized by the Kiwanus Club, local musicians compete for five days for recognition and various scholarships.

A large collection of paintings by Northern Ontario artists is being shown annually throughout the district. It can be seen, that culturally too, exciting things are happening here.

Sudbury has a university as well. Just this spring it was learned that new grounds have been bought which will give the newly founded University of Sudbury the largest campus in Canada.

The population of dutch origin in the Sudbury district is estimated at one thousand and are found in all walks of life. Many of them are Roman Catholic.

The number of people of Reformed persuasion is not very large but shows sign of healthy growth. Presently, once a month a Christian Reformed church service is held. Rev. B. Bruxvoort in his function of home missionary for Northern Ontario leads these services. Usually there are about thirty people attending. Up to this spring Rev. Bruxvoort served in Cochrane, New Liskeard and Sudbury. The total distance between these towns is 350 miles. Fortunately Cochrane received its own pastor this spring something for which the group in Sudbury is very thankful, since Rev. Bruxvoort will now be able to devote more time to the Sudbury district. Eventually, God willing, Sudbury will have a church where the preaching will be in spirit and truth according to the Word of God.

In spite of the good living conditions some people probably feel reluctant to come and live in Sudbury because there is no church of the Reformed faith and they would have to go to a church where they could not feel at home. For this purpose the undersigned will be glad to supply additional information to anyone who desires this. Please direct your correspondence to one of the following addresses:

G. van Deert
607 Elizabeth Ave.
Lively, Ont.

T. Eerlus
278 Wellington Ave.
Apt. 1
Sudbury, Ont.

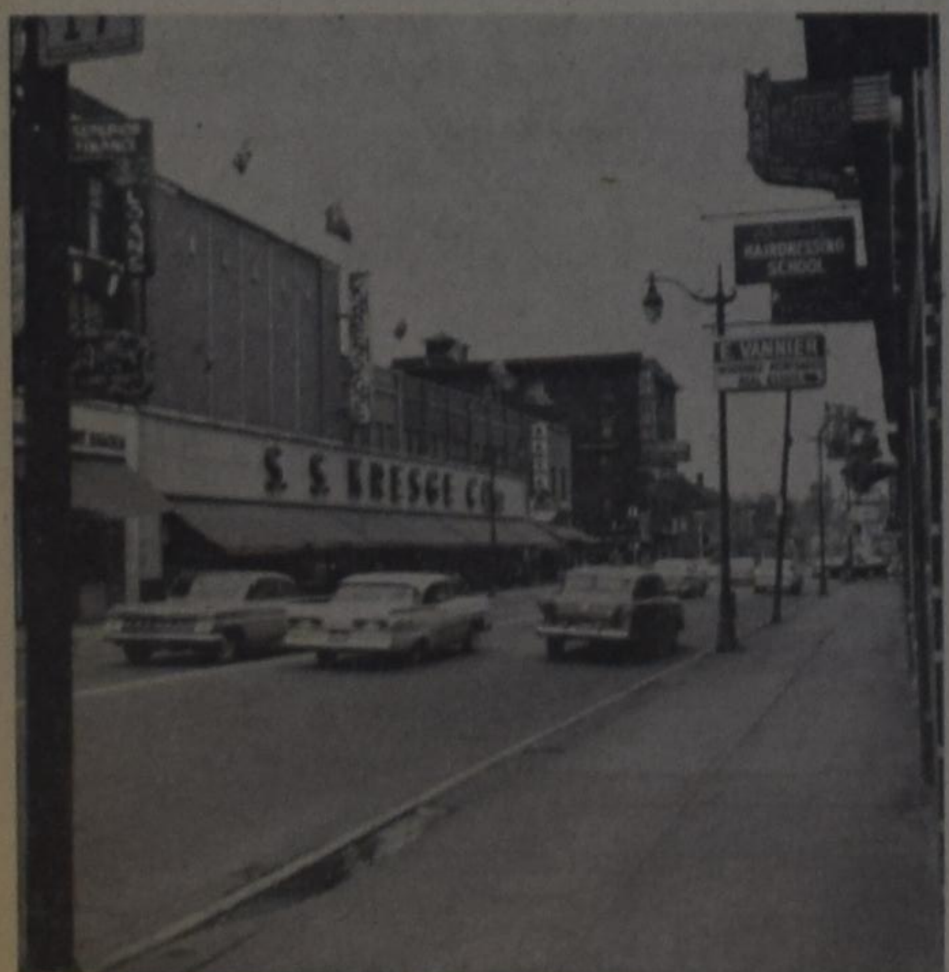

VIEWS OF SUDBURY

Kerknieuws

CHR. REF. CHURCH

Beroepen

te Barrhead-Westlock, Alta., Cand. J. D. Hellinga.

te Port Alberni, Vancouver Island, B.C., Dr. Simon Kistemaker.

te Burdett, Alta., Cand. J. W. Jongsma.

te Kildonan, Winnipeg, Man., Cand. J. D. Hellinga.

"World Wide Travel Service"

359 WILSON AVE. (Bathurst/Highway 401)
DOWNSVIEW, TORONTO, ONT.

Het enige door alle lucht- en scheepvaartmaatschappijen erkende Nederlandse reisbureau in Toronto.

Wij komen bij U thuis Uw reis bespreken. *Laat Uw reisproblemen onze zorgen zijn.*

ADRIAAN LIMBERTIE
's avonds HI 4-8280

ME 5-5661

BERT VAN GAGELDONK
's avonds CH 7-0672

"COFFEE SHOP"

NU OPEN

CENTRE ISLAND

Walfoods Limited - Toronto

Geef Uw

Adresverandering

steeds tijdig op
aan de
Administratie van
CALVINIST-CONTACT

•

Een formulier hiervoor is afgedrukt op de achterpagina.

Wanneer zal 't zijn ?

Of is het gauw een jubileum!

Als U binnenkort gaat trouwen of wanneer U spoedig een jubileum mag vieren, in beide gevallen zal het voor Uw vele vrienden en bekenden een aangename verrassing zijn, een annonce ervan in hun eigen krant, Calvinist-Contact, te lezen.

Ook verlovings-aankondigingen en geboorte-advertenties worden altijd met veel belangstelling gelezen.

Maakt anderen deelgenoot van de belangrijke gebeurtenissen in Uw leven. U hebt meer vrienden dan U denkt.

The CHR. CHOIR ASS'N. "CRESCENDO" OF ONTARIO

announces:

The 8th Annual Festival

To be held in

Elora's "Gorge Park"

on AUGUST 7th, '61.

18 CHOIRS AND 3 BANDS PARTICIPATING.

Also interesting evening program:
The ST. CATHARINES MALE CHORUS and
Miss INGRID KOOP (sopr.) from Chatham, Ont.

Don't miss this event!!!

THE BOARD.

Drukwerk nodig ?

Versta U dan met ons! Onze Nederlandse en Canadese ervaring stellen wij gaarne tot Uw beschikking. Onze drukkerij is ingericht voor zowel kleine als grote opdrachten. En onze prijzen zijn billijk.

GUARDIAN
PUBLISHING COMPANY LTD.
HAMILTON ONT.

Corner Gage & Main
P.O. Box 34, Station B
Phone LI 5-4636
LI 5-4023

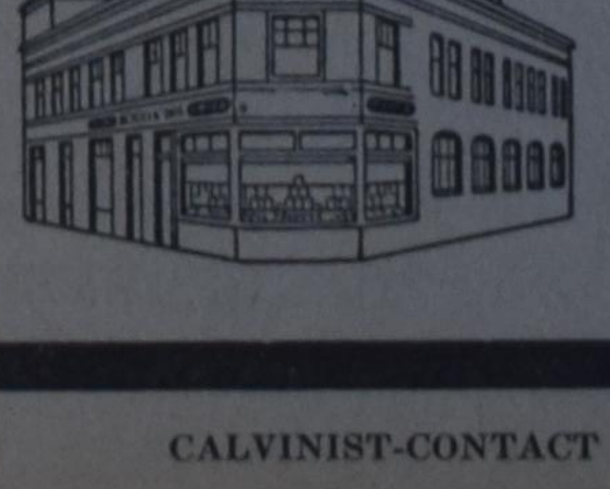

Slager's Furniture and Appliances Ltd.

is het juiste en voordeligste adres voor Kwaliteits MEUBELEN en Electrische Artikelen. Komt eens vrijblijvend kijken!

645 BARTON STREET EAST PHONE LI 9-9810 **HAMILTON, ONTARIO**

PIET KUIPERS LI 9-9610 JOOP DE HAAS

GROOTSTE ZEETUNNEL TER WERELD

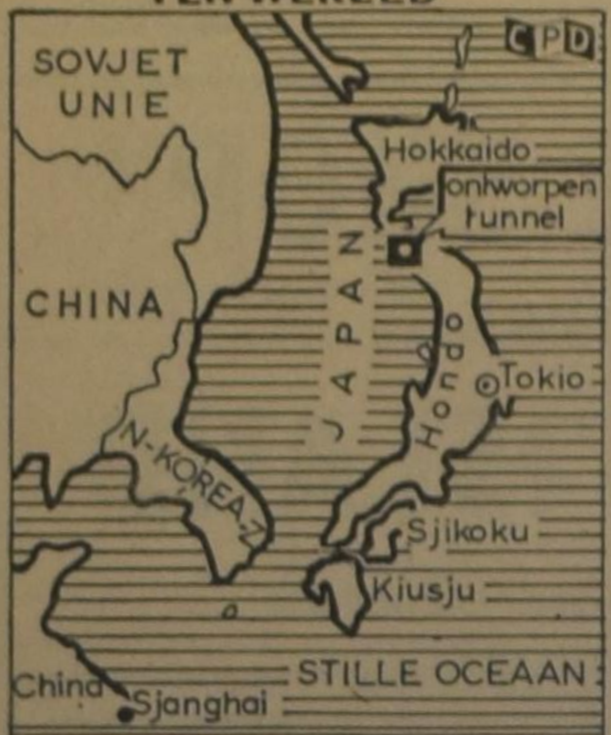

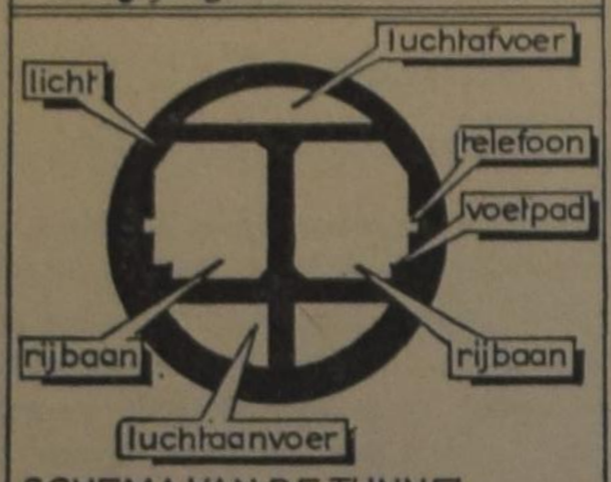

SCHEMA VAN DE TUNNEL.

JAPAN BOUWT GROOTSTE ZEETUNNEL TER WERELD

In 1970 gereed

In Japan gaat men aan een gigantisch werk beginnen. Er zal een tunnel worden gebouwd onder de zeestraat van Tsjugaru. Totaal zal deze tunnel niet minder dan 22½ mijl lang worden! Een dergelijke lange zeetunnel kent de wereld nog niet en men moet dan ook grote bewondering hebben voor de kundigheid en de durf van de Japanese ingenieurs, want 22½ mijl is een behoorlijke afstand, waar men altijd nog ca. 8 uur over moet lopen. De tunnel is noodzakelijk, door het sterk toenemende verkeer tussen het hoofdeiland Hondo en het eiland Hokkaido. Op dit eiland bevinden zich het belangrijkste deel van de Japanese bodemschatten, en de groeiende industrie heeft steeds meer van deze bodemschatten nodig. Thans wordt de verbinding tussen beide eilanden door veerboten onderhouden, de vaartijd ca. 5 uur. De nieuwe tunnel zal de reistijd bekorten met ca. 3 uur. De tunnel maakt de aanleg van nieuwe toevoerwegen noodzakelijk, zodat de totale lengte van het projekt, de tunnel plus de toevoerwegen, ca. 106 mijl zal gaan bedragen. Onnodig te zeggen dat de kosten van dit projekt in de ettelijke miljoenen lopen. Rond 1970 moet de tunnel gereed zijn en deze lange bouwtijd toont duidelijk aan met welke grote moeilijkheden een dergelijk projekt te maken heeft.

De lengte van de tunnel maakt de bouw van een groot aantal luchtverversingsinstallaties noodzakelijk. Voor het verkeer komen er voldoende uitwijkposten in voor en telefooncellen zullen in de wanden worden gebouw, opdat men in geval van een ongeluk zich snel in verbinding kan stellen met de centrale post. In deze centrale post beschikt men over een televisieverbinding door de gehele tunnel, zodat men indien dit noodzakelijk is, een overzicht van de verkeerssituatie kan krijgen. Het ligt in de bedoeling om in deze tunnel een speciale wegenwacht te laten rijden.

VAN DELFT'S
Book en Gift Shop

Het vanouds bekende adres voor al Uw Boeken, Bijbels, Kinderbijbels, Gramofoonplaten, Koormuziek, Muziekboeken, Losse Orgelmuziek, Voordrachten, Samenspraken, Toneelstukken, Hollandse Dam- & Schaakborden, Schaakstukken, Luxe Artikelen.

AND

WOODEN SHOE CONFECTIONERY

1058 Main Street West
HAMILTON, ONT.
Phone JA 8-1932

Lambert Huizingh
Accredited Public Accountant and Auditor
Commissioner for taking Affidavits

Box 315
BRADFORD, ONT.
Telephone: PR 5-2282
Telephone: RAndolph 8-4741

51 King Street East
OSHAWA, ONT.
Residence: AURORA, ONT.
PArkview 7-9797

Gaat U naar Holland?
Reis per Holland-Amerika Lijn
Famous for Service
J. VANDER VLIET
304 Dundas St. W. - Telef. 4641
TRENTON, ONT.

Gaat U naar Holland?

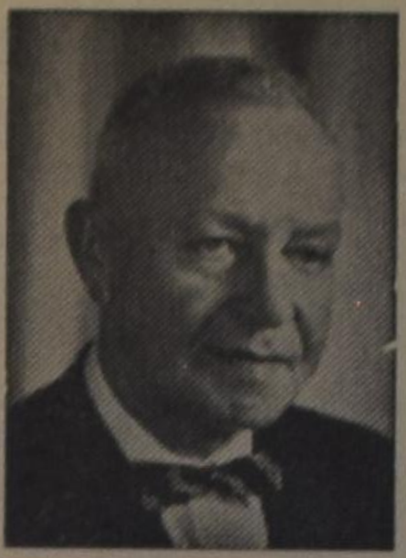

Voor al Uw reizen per BOOT of per VLIEGTUIG vraagt vrijblijvend advies aan:

C. STEENHOF

43 CRANE AVE., WESTON, ONT.
Telefoon CH 1-0811

Verdien een boek

Het kost U niets om in het bezit te komen van een aantal mooie en goede boeken. U behoeft alleen het gesprek op Calvinist-Contact te brengen, als U op bezoek bent bij familie of vrienden, die ons blad nog niet lezen. De rest is niet moeilijk. De enige bepaling is, dat U tegelijk met de opgave van het nieuwe abonnement het abonnementsgeld van $ 4.00 opstuurt.

Onze lijst van Premieboeken

Voor 1 abonnee:

MET ENGELS DE WERELD IN.

Ook als premie beschikbaar een van de volgende "Pocket books" uit de z.g.n. Boeketreeks van Uitgeverij J. H. Kok.

DE BIJBEL ALS BOEK VAN SCHOONHEID — Dr. B. Wielenga.
HERLEEFD VERLEDEN door Prof. A. Sizoo.
JOHANNES CALVIJN INSTITUTIE.
DE APOCRIEFE BOEKEN, deel 1
Herdruk volgens de oorspronkelijke uitgave van Jacob en Pieter Keur. 254 bladzijden.
DE APOCRIEFE BOEKEN, deel 2. 157 bladzijden.
HET CALVINISME (Stonelezingen), door Dr. A. Kuyper.
JOHANNES CALVIJN, ZIJN LEVEN EN WERK — Dr. R. Schippers.
VERLEIDENDE GEESTEN — Ds. A. B. W. M. Kok.
HEDEN ZO GIJ ZIJN STEM HOORT (Bijbels dagboek).
DE CHRISTENREIS, door John Bunyan.
LUTHER'S WERKEN.
DE CHRISTINNENREIS — John Bunyan.
MENSEN RONDOM JEZUS — Dr. J. H. Bavinck.
MOEILIJKE KINDEREN.
HEL EN HEMEL VAN DACHAU — Ds. J. Overduin.
HET EVANGELIE VAN THOMAS — Dr. R. Schippers.

Voor 2 abonnees:

GRINT — S. P. Akkerman.
DE WONDERWERELD DER BIOLOGIE — Dr. W. M. Kruseman.
NEDERLAND ZOALS HET WAS — ZOALS HET IS — W. W. Reys.
DE WONDERWERELD DER BEELDENDE KUNST — P. W. J. Steinz.

Voor 3 abonnees:

LANDVERHUIZERS, door P. J. Risseeuw.
Trilogie in één band. 1. Vrijheid en brood
2. De huilende wildernis
3. Ik worstel en ontkom

Alle goede dingen in drieën

- **De Nederlanden** van 1845.
- The Commercial Life Assurance Co.
- The Halifax Insurance Co.

(Canada's oudste verzekeringsmaatschappij)

Bij deze **3**

bent U voor **al Uw verzekeringen** veilig onder dak

Hoofdkantoor: 1303 Yonge St., Toronto. Tel. WA 5-4144

WIJ HEBBEN WEER EEN AANTAL LEUKE BOUWPLATEN IN VOORRAAD!!
Wilt U er gaarne een GRATIS voor Uw kinderen ontvangen? Zendt dan omgaand Uw naam en adres aan: Commercial Life, 1303 Yonge Street, Toronto.

FOR HOUSES,
Investment Properties,
Building Lots and Farms,
in or near
TORONTO
see or write
HARRY SNOOK
with
Harvey Keith, Realtor
181 Eglinton Ave. East
HU 7-3333 or HI 7-1417

WILLEM G. POOLMAN
advocaat
notaris
meester in de rechten
330 Bay St., Toronto 1, Ont.
(hoek Bay/Adelaide St.)
tel.: EM 3-1334
's avonds HU 1-8283
NEDERLANDSE EN CANADESE RECHTSADVIEZEN

Gaat U verhuizen?
dan naar:
VAN'S MOVING & CARTAGE
(eigenaar J. Vander Wal)
Speciaal ingericht voor het vervoer van Emigratiekisten. Verder: Van Stake, Dump en Platformtrucks. 1562 Muir Rd., PORT CREDIT, Ont. Tel.: Office EM 6-4090. After 5 CR 8-3253

Holland Construction Co.

Wolverton Rd. Phone
GRIMSBY, R.R. I WH. 5-4012

Speciaal in Greenhouse Constructie

en aanbiedingen van nieuw cedar of redwood materiaal voor zelfbouwers, tevens Hotbedsash, Putty & Nails enz.

KOOP NU GOEDKOOP GREENHOUSE GLAS

ABONNEMENTSFORMULIER

Hierbij geef ik op als abonné van Calvinist-Contact

Naam ....

Post-adres ....

....

Aangebracht door: ....

Naam ....

Post-adres ....

....

Aanbrengpremie: ....

Zendt dit formulier met het abonnementsgeld ad $ 4.00 in cash/money-order/cheque (bij cheque 15¢ extra voor bankkosten) naar "Calvinist-Contact", Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Aan:

Calvinist-Contact, Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

ADRES VERANDERING

NIEUW ADRES:

Naam ....

Post-adres ....

....

....

OUD ADRES:

....

....